

định mệnh anh yêu em

vh

NIÊN GIỚI BAN VĂN HỌC

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

ĐỊNH MỆNH ANH YÊU EM

Lương Uẩn Như
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tiếng còi vang lên, quay đầu sang một bên, con tàu lộng lẫy dừng lại, thân tàu màu trắng tuyết như cười lên trên mặt biển xanh, giống như một con thiên nga trắng thuần khiết.

“Chiếc thuyền tình yêu” này mới mở chuyến du lịch lãng mạn hai ngày một đêm, cho dù là người thất tình, người đang yêu, hoặc người đang theo đuổi tình yêu thật sự, đều nở nụ cười thật tươi, đều thầm hy vọng trong chuyến hành trình ngắn ngủi này có thể diễn ra một câu chuyện tình yêu lãng mạn thuộc về riêng mình.

Trần Hân Di – cô gái được gọi là “cô gái giấy nhớ tiện lợi” cũng là một trong số đó. Tuy cô ngoại hình bình thường, gia đình bình thường, ngay cả cái tên, hễ gọi thì có tới mấy chục người quay đầu lại như “tên rau ở chợ” vậy, thế nhưng cô cũng hiểu thế nào là mơ ước, trong giấc mơ cô là cô bé Lộ Lem, có một ngày gặp được một hoàng tử thật sự yêu thương cô như công chúa. Nếu có thể, thì chàng hòa tử định mệnh của cô chính là bạn trai hiện tại – Cổ Trì.

“Cổ Trì, Cổ Trì, đợi em với.” Cô công một túi to trên lưng cố gắng len qua dòng người đông nghịt, miệng không ngớt gọi tên người yêu, thế nhưng anh ta bước thật nhanh, bước chân cũng không vì tiếng gọi của cô mà chậm lại.

Giống như những người bạn trai trước đây của cô, bọn họ luôn nghĩ mình và luôn đi trước, để cô đuổi theo về phía sau. Thế nhưng lần này, cô nhất định phải đuổi theo anh ta, nếu không thì anh ta lại nhét thẻ vào và

thanh toán hết lộ phí của chuyến đi đất đỏ này, thế thì còn ý nghĩa gì nữa chứ!

Thật không dễ dàng, cuối cùng cô cũng đuổi kịp theo bóng anh ta. Đang định chu môi lên nũng nịu thì một chiếc xe thét còi inh ỏi vang lên, suýt nữa đâm vào cô, cô giật mình lùi lại phía sau, mắt kính rơi xuống đất.

“Này, cô không có mắt hả?”

Hân Di vội vàng quỳ xuống mò mẫm tìm kính, một người cận nặng như cô nếu không có kính thì không khác gì người mù.

Trong chốc lát cô đã tìm được kính, thế nhưng khi đang định đưa tay ra lấy kính thì cửa ô tô mở, một người đi giày đen hàng hiệu bước xuống, giẫm lên chiếc kính không chút thương tình.

“Ôi, kính của tôi”

Tiếng thét dừng xe kinh thiên động địa của một chàng trai vang lên, cúi đầu nhìn mảnh kính vỡ, chàng trai bước xuống đi về phía Hân Di và đưa tay ra.

Hân Di lạng người nhìn bàn tay to lớn ấy rồi ngược mắt nhìn gương mặt ngời sáng ấy. Cô nhìn không rõ mặt anh, nhưng cô cảm thấy lồng ngực mình đập mạnh, cô do dự đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào lòng bàn tay anh ấy rồi đứng dậy, một bàn tay đỡ cô, một tay đeo kính cho cô.

Tiếng nhạc vang lên, hương hoa bay ngào ngạt, Hân Di như rơi vào trong giấc mộng, đây không phải là cuộc gặp gỡ định mệnh của cô và hoàng tử sao? Một hoàng tử cao to đẹp trai, dịu dàng quan tâm...

“Lần sau đừng có tùy tiện đặt kính dớt đất nhé, như thế rất nguy hiểm.” Chàng hoàng tử không những không xin lỗi mà còn trách móc như vậy.

“Hả?” Hân Di giật mình, trong chốc lát cô trở về với hiện thực, cô chớp mắt, cô thấy giấc mộng của mình tan biến khi nhìn vào mảnh kính vỡ, chàng hoàng tử này không hề dụi dằng quan tâm, anh ta ngạo mạn đến nỗi không thèm nhìn cô một cái.

Trong sự bảo vệ của đám tùy tùng, anh ấy lạnh lùng bước đi. Anh ấy đi vào buồng lái của con tàu, dường như đang chuẩn bị tiếp đón một nhân vật quan trọng nào đó thì phải, có cả một con đường nhỏ kết hoa đón anh lên thuyền.

“Hứ, có cái gì mà oai chứ!” Hân Di xì lên một tiếng.

Lúc này Cổ Trì – bạn trai cô cuối cùng cũng đợi cô đi đến, anh ta nói: “Trần Hân Di, cô còn lè mề đến bao giờ nữa hả? Còn không mau lên thuyền!”

Phòng 306.

Chàng hoàng tử trong mắt Hân Di đang đứng một mình trong phòng, giữa phòng bày một chiếc giường theo phong cách cổ điển, có rèm buông bốn phía như giường của công chúa, trên giường rải đầy cánh hoa hồng, khắp phòng hoa tươi đang âm thầm tỏa hương. Trên bàn trà đặt một lọ hoa mà bạn gái anh, Anna thích nhất – “La Romanee Conti”, rượu vang hạng nhất thế giới, thật phù hợp với môn múa ba lê của cô.

Anh cười, gương mặt thanh tú lộ nụ cười như tia nắng, trong chốc lát ánh mắt anh sáng lên như thần mặt trời.

Anh là Kỷ Tồn Hy – giám đốc tập đoàn sản phẩm vôi nước dân sinh Ma Pháp Linh của Đài Loan. Anh vừa sinh ra đã là hoàng tử, tướng mạo như hoàng tử, tính cách cũng như hoàng tử, vị trí luôn ở trên cao, cô độc kiêu ngạo không hợp với nhiều người. Mỗi quan tâm

duy nhất của anh là bà nội và bạn gái Anna. Anna là một cô gái xinh đẹp, tao nhã, là người con gái anh yêu nhất trên đời.

Đêm nay, anh đặc biệt sắp xếp tất cả để chuẩn bị cầu hôn với bạn gái.

Anh cẩn thận lấy hộp đựng nhẫn ra, tập nói những lời cầu hôn.

“Anh yêu tất cả của em, vì thế, Anna, em lấy anh nhé?”

“Em đồng ý, Cổ Trì, em sẽ trao tất cả cho anh.”

Trong phòng 309, Hân Di đang ôm bộ áo ngủ rồi ngại ngùng nói với không khí.

Đêm nay cô dự tính sẽ hiến dâng tất cả cho Cổ Trì, cô biết anh ấy là một người có yêu cầu mạnh mẽ, trước đây bởi vì tôn trọng cô nên anh ấy phải chịu nhiều cực khổ rồi. Có điều không sao cả, đêm nay anh ấy không phải chịu đựng nữa, cô sẽ hiến dâng cho anh ấy tất cả, cô tin rằng quan hệ lạnh nhạt của hai người sau đêm nay nhất định sẽ cải thiện tốt.

Hân Di nghĩ xong rồi cười, cô tiếp tục sắp xếp hành lý. Cổ Trì đã đi tới sòng bạc trước, một lát nữa cô sẽ đi tìm anh ấy, haingười nhất định sẽ có một đêm thật lãng mạn và diệu kỳ...

“Hắt xì” Hân Di đột nhiên hắt xì mấy cái, mũi ngứa ngứa và bắt đầu chảy nước. Từ tối qua cô đã cảm thấy trong người khó chịu, bây giờ thì càng nghiêm trọng hơn.

Không được, không được. Cô tìm thuốc cảm rồi uống vội hai viên. Không thể tìm bất cứ điều gì phá hoại đêm lãng mạn mà cô đã lao tâm khổ tứ thiết kế nên.

Trước khi Anna lên tàu, Tôn Hy quyết định đến quán rượu trên tàu uống một cốc trong khi đợi thời gian trôi qua, tiện thể nuôi dưỡng cảm xúc cầu hôn. Anh bước vào quán rượu, ngoại người phục vụ ra chỉ có một đôi trai gái đang ngồi trên ghế, đang trao cho nhau những nụ hôn thắm thiết. Anh lướt mắt qua rồi ngồi xuống quầy, nhấp một hơi Martinitune.

Trên ghế sofa đôi tình nhân hôn xong rồi mới lưu luyến tách nhau ra.

“Cô Trì, không phải anh lên thuyền cùng với bạn gái hay sao? Không ở bên cô ấy à?” Giọng nữ nũng nịu vang lên.

“Cô ta đang sắp xếp hành lý.” Giọng nam lạnh lùng nói. “Thực ra sớm anh đã không chịu được cô ta rồi, nếu như không phải cô ta khóc lóc cầu xin thì thực sự anh không bao giờ tham gia vào cái chuyến du lịch trên “con tàu tình yêu này đâu.”

“Nếu anh không đến thì sao gặp được em chứ?”

“Nói cũng đúng, không ngờ anh lại gặp được chân mệnh thiên nữ ở đây chứ!”

Nói xong hai người lại tiếp tục hôn nhau.

Thật là một đôi không biết xấu hổ! Tôn Hy chau mày, anh cảm thấy đau lòng thay cho bạn gái của anh ta, yêu cái loại đàn ông này coi như cô ấy có mắt như mù.

Nhưng việc này chẳng liên quan đến anh, anh lại im lặng uống rượu. Anh chỉ sợ đêm nay cầu hôn không thuận lợi, bất luận thế nào anh nhất định phải khiến cho Anna gật đầu.

“Kỷ Tồn Hy!” Một tiếng hét đầy oán giận vang lên, hai gã đàn ông một trái một phải lao đến kẹp chặt Tồn Hy ở giữa.

Anh không vui ngược mắt nhìn bọn họ rồi nói: “Ô Lục Lục, Ô Thất Thất. Sao lại là hai người? Hai người còn muốn bám lấy tôi đến bao giờ?” Từ ngày anh mua một công xưởng ở đảo Khương Mẫu đến giờ, hai cha con người này cứ như âm hồn bám lấy anh không rời.

“Kỷ Tồn Hy, cậu mua công xưởng của tôi là ngay lập tức cơ giới hóa toàn xưởng, cậu có biết làm như vậy sẽ khiến cho cuộc sống của bao nhiêu gia đình trên đảo Khương mẫu rơi vào đường cùng không hả? Tôi tuyệt đối không thể giương mắt nhìn cậu đối đãi với công nhân cũ của tôi như thế được.” Ô Lục Lục nói: “Tôi hỏi cậu một lần nữa, cậu còn muốn cắt giảm nhân viên không hả?”

Anh đương nhiên muốn cắt, cắt hết luôn ấy chứ! Tồn Hy cười nhạt: “Xin hỏi, hôm nay hai người vì tìm tôi mà mua hai tấm vé tàu, tốn bao nhiêu tiền?”

“Ha ha, cậu nghĩ tôi tiếc tiền vì lên con tàu sang trọng này à?” Ô Thất Thất đắc ý nói. “Nói cho cậu biết, chỉ cần cắt góc của 16 tờ Nhật báo quả táo là có thể giảm được 8% giá vé tàu, vì thế nên giá vé của hai bọn tôi có hơn 25 triệu thôi. Ha ha, cậu không nghĩ rằng bọn tôi sẽ dùng chiêu này đúng không?”

Đương nhiên anh không ngu đến mức dùng cái chiêu này: “Chỉ vì có mấy chữ thôi sao? Hơn nữa tôi cũng đã trả lời mười mấy lần rồi, hai người lại còn tốn hơn 25 triệu và hai ngày nữa? Tình trung bình ra một chữ mất bao nhiêu tiền hả? Dùng cái cách không có hiệu quả lợi nhuận này để hỏi chả trách công xưởng của hai người làm ăn thua lỗ là phải.”

Ô Thất Thất mím chặt miệng, lắp bắp không nói được gì.

“Công xưởng dầu gội đầu bán thiu của hai người không làm ăn được, tôi chỉ mua bán theo đúng trình tự hợp pháp, tôi còn để cho bí quyết gia truyền “Lão Khương tái sinh viên nang” có thể tiếp tục hoạt động, đây không phải là cách thuận tiện cho cả hai bên rồi sao?” Anh thực sự không hiểu hai cha con người này có chỗ nào bất mãn nữa.

“Cậu...” Ô Thất Thất tức giận thổi phì phì mấy chùm râu, “Cái miệng cậu thật là giảo hoạt, chết rồi còn có thể bị cậu nói thành sống. Trong mắt cậu chỉ có bí quyết gia truyền của công xưởng chúng tôi, hoàn toàn không hề nghĩ đến sự sống chết của người dân vùng đảo!”

Anh quản nhiều thế làm gì chứ! Tồn Hy mệt mỏi nhìn hai con ruồi đang bay trước mặt mình, anh cau mày: “Tôi cảnh cáo hai người, ngày hôm nay rất quan trọng với tôi, hai người dám làm liều tôi đảm bảo gia đình hai người sẽ khuyh gia bại sản! Tôi nói lại một lần nữa – tôi – nhất – định – sẽ - cắt – giảm! Vừa ý chưa? Bây giờ thì cút ngay!”

Cơn tức giận của anh làm Ô Lục Lục giật thót. Ô Thất Thất thấy mọi ánh mắt trong quán rượu đều đổ dồn vào Tồn Hy nên nhân cơ hội này hăn lấy ra một gói bột màu hồng, trong lúc thần không biết quỷ không hay đã lén bỏ vào ly rượu của Tồn Hy.

“Bố, hảo hán không tính nợ trước mắt, chúng ta đi.” Sau khi xong chuyện hai cha con hăn liền tức tối bước đi.

Ô Lục Lục hiểu ý nên nói: “Được, đi thì đi. Kỳ Tồn Hy, cậu đợi đấy, loại người làm ăn máu lạnh như cậu thì không có kết cục tốt đẹp đâu.”

Hai cha con họ Ô rời khỏi quán rượu, lát sau trong quán lại yên tĩnh như cũ, đôi nam nữ lúc nãy nhìn Tồn Hy rồi cúi xuống xì xào bàn tán. Tâm trạng của cậu bị cha con họ Ô phá đám, cậu bực mình vò đầu uống cạn ly rượu, sau đó tính tiền rồi đi về phòng.

Ở cửa, anh đâm phải một người con gái đi lão đảo, anh trừng mắt:
“Cẩn thận một chút!”

“Là anh đâm vào tôi chứ!” Hân Di bực mình nói, sau đó cô ôm đầu đi đến quán rượu hỏi phục vụ.

“Xin lỗi, cho tôi hỏi sòng bạc ở đâu?”

“Sòng bạc ở tầng trên.” Phục vụ nói, “Chị ơi, sắc mặt chị không khỏe, có cần uống chút nước không?”

“Không cần đâu, cảm ơn.” Hân Di từ chối, cô vội vàng đến sòng bạc tìm bạn trai, không ngờ vừa quay đầu lại thì thấy bóng Cổ Trì ở trên ghế sofa, cô vừa ngạc nhiên vừa vui sướng: “Cổ Trì, sao anh lại ở đây?”

Cổ Trì nghe cô gọi liền giật mình quay lại, anh ta giật mình vội vàng đứng dậy, che mắt tầm nhìn của Hân Di, để cô không nhìn thấy một cô gái khác: “Cô làm gì ở đây?”

“Em không tìm được sòng bạc nên đến đây hỏi. Còn anh? Không phải anh đi sòng bạc sao?”

“Tôi đi sòng bạc làm gì? Trong túi thì không có tiền đi đến đó để bị người ta cười cho vì keo kiệt à?”

“Ồ, anh không có tiền à?” Hân Di lặng người một lúc rồi rút thẻ tín dụng trong túi ra đưa cho anh ta. “Hay là anh cầm thẻ của em đi mà tiêu.”

Cổ Trì sáng mắt lên nhưng vẫn làm ra vẻ lạnh lùng: “Tôi nói rồi, tôi không thích tiêu tiền của phụ nữ.”

“Anh cầm đi, đến đó chơi cho vui.” Hân Di nũng nịu, “Biết đâu anh thắng thì tối nay chúng ta lại được ăn một bữa tối sang trọng.”

Cổ Trì cười rồi vuốt mặt cô và hôn lên trán cô một cái. “Sao nhìn em không khỏe thế?”

Hân Di đỏ mặt nói: “Hình như em bị cảm rồi, em vừa uống thuốc, cũng không biết có phải do thuốc không mà thấy đau đầu quá.”

“Thế này đi, em về phòng ngủ đi nhé! Buổi tối còn xinh đẹp để mà đi ăn với anh chứ!” Cổ Trì nịnh cô.

“Ừ.” Hân Di ngoan ngoãn rời khỏi quán rượu hoàn toàn không hề biết một giây sau khi cô đi bạn trai cô liền ôm hôn ngay cô gái xinh đẹp mới quen.

Cô mơ màng đi về phòng, do thuyền rộng quá nên bị lạc mấy lần, không dễ gì tìm được phòng cả: “303, 305, 307,…”

Tìm thấy rồi, cô đang định reo lên thì một anh phục vụ gấp gáp hỏi cô: “Cô là cô gái được đặc biệt sắp xếp cho buổi tối nay à?”

Đặc biệt sắp xếp? Đang nói đến việc tối nay cô chuẩn bị hiến thân à? Cô hơi run liền nói: “Tôi đúng là có đặc biệt sắp xếp, chỉ là…”

“Không sao, tôi biết, mời cô đi.” Người phục vụ dẫn cô đến phòng, có điều trong lúc mơ màng cô không phát hiện ra là mình bước vào là phòng 306 chứ không phải phòng 309.

Người phục vụ đóng cửa. Hân Di lên giường, nghĩ đến cảnh cùng bạn trai ăn tối trong ánh nến lãng mạn là cô vui vẻ chìm vào giấc ngủ.

Kỳ lạ, sao lại đau đầu thế nhỉ?

Sau khi rời quán rượu, Kỳ Tồn Hy vốn muốn đến sòng bạc chơi vài ván nhưng đầu đột nhiên nặng trĩu, toàn thân nóng rục, nóng như lửa đốt.

Trực giác không sáng suốt nên anh tìm đường bằng tay. Bốn phía phòng buồng rèm tối om. Anh mở màn bước vào trong tấm rèm, thấy một người con gái yếu điệu đang nằm trong đó, anh rất vui.

“Anna, em đến rồi ạ?” Anh ngồi bên mép giường nhẹ nhàng hỏi cô gái. Cô gái không phản ứng gì, dường như vẫn đang ngủ ngon. Cô xoay người, để lộ đôi chân trắng muốt.

Anh nhìn, trong người có cảm giác rất lạ, đột nhiên muốn hôn lên cổ cô.

“Ừ...” Hân Di cảm thấy khác lạ nên lơ mơ tỉnh, cứ nghĩ là bạn trai mình nên cô quay người ôm lấy anh. “Em quyết định, từ hôm nay anh là tất cả với em, anh là quan trọng nhất.” Cô tỏ tình một cách nhiệt tình.

Tồn Hy nghe những lời ngọt ngào ấy trong lòng rất vui sướng, thêm tác dụng của thuốc nên nhất thời không kiềm chế được ham muốn, ôm chặt lấy cô rồi hôn mãnh liệt.

Cô xấu hổ từ chối: “Đừng mà, bây giờ chưa tối, hơn nữa... em còn chưa thay áo ngủ...”

“Nhưng anh không đợi được nữa rồi.” Anh hôn chặt đôi môi mềm mại của cô, hôn từng đợt từng đợt phản kháng của cô, đôi tay của anh không ngừng khám phá cơ thể cô, nó như đốt lên từng đốm lửa nóng rục trên mỗi thớ thịt trên cơ thể cô.

Một đôi nam nữ xa lạ, trong một sai lầm ngẫu nhiên, lại chìm đắm trong biển tình say đắm...

Trong phòng, vẫn tối như thế, hương vị tình yêu vẫn âm ỉ bay...

Hân Di âu yếm hôn lên từng thớ thịt cuồn cuộn trên cơ thể cường tráng của Tồn Hy, đầu óc vẫn mơ màng chìm đắm trong giai điệu ngọt ngào của tình yêu. Anh động đậy, quàng đôi tay rắn chắc ôm chặt lấy cô, dường như sợ cô đi mất.

“Đừng cử động, anh không để em đi đâu, anh muốn em mãi mãi ở bên cạnh anh.” Tiếng anh vang lên bên tai cô.

Cô hít sâu và cảm động nói: “Từ trước đến giờ em không biết em lại quan trọng với anh đến thế...” Cô luôn luôn lo sợ Cố Trì sẽ đá cô như mấy anh bạn trai trước.

Cô nấc nghẹn trong cổ họng, đột nhiên tay trái cô bị kéo lại, một chiếc nhẫn kim cương được đeo vào ngón áp út. Cô không dám tin nên mở to mắt nhìn anh: “Đây là...”

“Anh cuối cùng cũng có được em, chiếc nhẫn này không chỉ thể hiện vị trí của em trong lòng anh mà còn có ý nghĩa là cả đời anh sẽ yêu em, quan tâm đến quyết định của em, mỗi một ngày sau này anh đều chia sẻ cùng em.”

Đây là lời cầu hôn lãng mạn nhất mà cô nghĩ tới! Hân Di không ngừng rơi nước mắt, ôm chặt lấy anh.

“Anh yêu em, Anna.” Anh nói.

“Em cũng yêu anh, Cố Trì.” Cô nói.

Hai người đồng loạt giật mình, rồi cùng thốt lên:

“Ai là Anna?”

“Ai là Cố Trì?”

Hai người kinh ngạc quay sang nhìn nhau, tuy trong ánh sáng mờ mờ thế nhưng hai người vẫn có thể nhận ra người này vốn không phải là người mà mình đã nghĩ tới.

“Anh là ai?” Hân Di hốt hoảng nói, trong đầu cô hiện lên gương mặt của người đeo chiếc kính cho cô ban sáng. “Là anh.” Là chàng hoàng tử kiêu ngạo.

“Là cô.” Kỳ Tồn Hy cũng nhận ra cô, chính là cô gái mơ màng anh đâm phải.

Hai người hồ nghi quay sang nhìn nhau, Tồn Hy cau mày đang định nói thì đột nhiên cửa mở toang, cha con họ Ô xông vào, tay cầm điện thoại chụp liên hồi.

“Không được chụp.” Tồn Hy tức giận hét lên.

“Kỳ Tồn Hy, cậu bắt nạt trước nên đừng trách người khác bất nghĩa.” Ô Lục Lục nói: “Nếu không đồng ý điều kiện của bọn tôi thì ngày mai những bức ảnh hạ lưu này sẽ được công bố trên báo.”

“Các người hại tôi?”

“Là hại đấy thì sao chứ?” Ô Thất Thất cười nói. “Đến đây, tôi giới thiệu với cậu cô ấy, cô ấy đến từ Indonesia...” Anh ta giật mình khi thấy trên giường là Hân Di.

Hân Di cũng ngạc nhiên bởi: “Anh rể? Sao anh lại ở đây?”

“Làm sao em lại ở đây hả?” Ô Thất Thất đau đớn kêu lên. Xong rồi! Rõ ràng anh ta đã bố trí một cô gái Indonesia đến dụ dỗ Tồn Hy rồi cơ mà. Làm sao lại có thể là em vợ được chứ?

Chuyện này là thế nào? Tôn Hy nhìn ba người, gương mặt thất thần. Lẽ nào anh rơi vào bẫy rồi sao?

“Cô có quan hệ gì với họ? Các người là một bọn với nhau phải không?” Anh hỏi cô.

“Tôi...” Hân Di không biết nói gì, cô cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, tại sao cô lại lên giường cùng với một người đàn ông lạ, lại còn bị anh rế chụp ảnh khi đang trên giường nữa.

“Cô cố ý vào phòng tôi hả? Vì âm mưu bắt thiu mà không tiếc thân lên giường với tôi? Loại con gái như cô không có một chút xấu hổ sao?” Tôn Hy tức giận nói.

“Không, không phải, tôi thực sự không hiểu sao mình lại đi nhầm phòng, cũng không biết chuyện này như thế nào... Xin lỗi, tôi không cố ý.” Cô làm sao phải xin lỗi chứ? Bị người ta ngủ cùng rồi còn phải xin lỗi sao? Còn có ai bi thảm hơn cô nữa không?

Hân Di mím chặt môi, đột nhiên thấy mình oan ức quá, cô run rẩy quần chần quanh người rồi cầm thẻ phòng chạy ra ngoài.

Cổ Trì sao? Bạn trai của cô đang ở đâu? Anh ấy nhất định sẽ bảo vệ cô, nhất định sẽ nói với cô đây là một giấc mộng, không phải sự thật, không phải sự thật...

Cô mở to mắt, nuốt lệ vào lòng rồi tìm phòng 309, dứt thẻ xong, vào phòng. Thế nhưng đợi ngay trước mặt cô là một màn còn chấn động hơn.

Người cô yêu, đang lẫn lộn trên giường cùng một người phụ nữ khác, người phụ nữ ấy thậm chí còn mặc bộ quần áo ngủ gợi cảm cô mua để dành riêng cho chuyến đi này.

“Cổ Trì, anh đang làm gì thế?”

“Hân Di?” Nhìn thấy cô anh ta vội vàng bỏ chạy. “Em đừng hiểu nhầm, anh chỉ giúp Rebecca xoa bóp thôi...” Anh ta đột nhiên dừng lại, nheo mắt hỏi: “Sao em lại quần chần? Quần áo em đâu?”

Tiếng anh ta vừa dứt thì thấy Tồn Hy cầm quần áo của cô tức giận xông vào.

“Ê, trả lại đồ cho cô, nhẫn của tôi...” Anh không nói nữa.

Không khí đối trá bao trùm, hai người đàn ông, hai người phụ nữ đối mặt nhìn nhau.

Bạn trai cô bị cô bắt gặp đang có tư tình với người đàn bà khác, thì lại quay ra chỉ trích cô, còn cô chẳng nói được gì, lếch thếch kéo hành lý rời khỏi căn phòng mình bỏ tiền ra đặt.

Cái này thì là cái gì chứ? Cô có thể chấp nhận một người đàn bà khác trong phòng mình sao? Là tiền của cô cơ mà!

Thế nhưng cô lại là cô gái như thế, chẳng bao giờ học được cách nói “không”, luôn bị người ta chơi xỏ, cô cố gắng đối tốt với tất cả mọi người, còn bọn họ chỉ lợi dụng cô.

Có người nói, kiểu con gái như cô giống như “tờ giấy nhớ tiện lợi”, người ta dùng xong là ném đi, chẳng ai quan tâm xem nó sẽ bay đi đâu, rơi vào góc nào.

Rốt cuộc cô phải làm thế nào đây? Hân Di đứng trên boong tàu, ôm lấy lan can, khóc nức nở. Cô chỉ hy vọng có người yêu mình! Tại sao Cổ Trì lại đối xử với cô như thế? Tại sao ngay cả anh rể của mình cũng ức hiếp cô? Tại sao cô không kiên cường lên một chút, tại sao cô luôn ngốc nghếch để bị người khác làm trò cười?

“Quý khách, quý khách vừa tiêu mười triệu đồng ở sòng bạc Anna Bell, hiện nay tài khoản của quý khách đã hết, sau khi nhận được thông báo mời quý khách thanh toán tiền. Cảm ơn!”

Đây là cái gì? Hân Di giật mình. Cô Trì quả nhiên dùng hết tiền của cô? Trước mắt cô biến thành màu đen, điện thoại rơi xuống không trung. Cô vội vàng đón lấy nhưng đã không kịp rồi, chỉ còn cách nhìn nó rơi xuống biển mà thôi.

Họa vô đơn chí, chắc chắn phù hợp với hoàn cảnh của cô bây giờ lắm! Tại sao cô không chết đi cho xong đời đi?

Suy nghĩ vừa tới, Hân Di đột nhiên đứng lên lan can, đưa hai chân lên...

“Cô làm cái gì thế?” Một người đàn ông vội vàng lao đến, ôm lấy cô từ phía sau. “Chỉ là thất tình thôi mà, có cần thiết phải tự sát không?”

Hân Di quay đầu lại, người ngăn cản cô lại là chàng hoàng tử bất hạnh phải lên giường cùng cô, thảm hơn nữa!

“Điện thoại mất rồi, tiền cũng mất rồi, chàng hoàng tử định mệnh cũng không còn nữa... Hoàn toàn mất hết rồi! Tại sao lại đối xử với tôi như thế? Tôi chỉ muốn toàn tâm toàn ý yêu một người mà thôi, rốt cuộc tôi sai cái gì?” Cô khóc và nói không thành tiếng.

Kỷ Tồn Hy ôm chặt lấy cô, tâm trạng rất hỗn loạn, anh vẫn nghĩ rằng cô cùng với cha con họ Ô âm mưu tính kế hại anh, nhưng sau đó anh mới phát hiện cô bị chính bạn trai của mình phản bội, lại còn đuổi cô đi trước mặt con hồ ly tinh kia nữa.

“Sao cô lại ngốc thế hả? Gã đàn ông kia đuổi cô thì cô cũng đi à? Là anh ta sai!”

“Thế nhưng tôi...tôi cũng lên giường cùng anh! Tuy tôi không cố ý, nhưng...”

“Cô thật là một người ngốc nghếch!” Tồn Hy bực mình nói, “Bạn trai cô ở quán rượu đã lăng nhăng với người khác rồi, không biết sau lưng còn bỏ bịch với người khác bao lần nữa, cô còn để cho anh lợi dụng cô nữa à?”

“Tôi chỉ là... hy vọng anh ấy yêu tôi thôi, tôi biết bản thân mình không đủ tốt, không xứng với anh ấy.”

“Cái gì mà không xứng? Ai nói cô không xứng?” Tồn Hy bực tức nói rồi lau nước mắt đang lăn trên má cô, không tin nổi lại có người con gái lại tự coi thường bản thân mình đến thế. “Cô đi với tôi” nói rồi anh lôi cô đi.

“Đi...đi đâu?” Cô hết hoảng đi theo anh ta.

“Đi nói với mọi người là cái tên không biết tốt xấu gì kia không xứng với cô!”

Anh vì cô mà diễn một trò ảo thuật.

Anh dẫn cô đến phòng Spa trên tàu, yêu cầu nhà tạo mẫu tóc cho cô, làm đẹp toàn thân, trang điểm, đeo kính áp tròng, làm tóc xoăn nhẹ, mặc một bộ đầm dạ hội cực đẹp, thậm chí ngay cả móng tay cũng sơn lại, gắn kim cương lấp lánh.

Anh biến cô thành công chúa.

Hân Di ngạc nhiên nhìn mình trong gương, đây thực sự là cô sao? Cô cũng có thể xinh đẹp thế này sao?

Nhà tạo mẫu dẫn cô đến trước mặt Tồn Hy, anh đọc báo, liếc mắt nhìn cô, anh cũng ngây người, trong đáy mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Hân Di xấu hổ cúi mặt xuống.

“Trông cô cũng được ấy chứ!” Anh khen cô, rồi chạm vào tay cô.

“Làm gì thế?” Cô không hiểu.

“Khoác tay tôi.” Anh ra lệnh.

“Ồ” Cô khờ khạo khoác tay anh, đỏ mặt cùng anh bước đến sòng bạc, trên trần nhà chiếc đèn treo thủy tinh đang chiếu rọi trong mắt cô.

“Chúng ta đến đây làm gì?” Cô hỏi nhẹ anh.

“Cô có muốn cho gã đàn ông kia một bài học không?” Anh cười lạnh.

Cô rất muốn. “Thế nhưng...”

“Không nói, đi theo tôi.” Anh nhìn cô bằng ánh mắt cảnh cáo, không cho phép cô rút lui trước khi lâm trận.

Hai người tìm thấy Cổ Trì đang đặc ý bên sòng bạc và ngồi xuống trước mặt anh ta. Cổ Trì thấy Hân Di ăn mặc quý phái sang trọng nên ngây người nhìn, còn Rebecca ngồi bên nhìn cô với ánh mắt đố kỵ.

Hân Di xấu hổ muốn bỏ chạy nhưng Kỷ Tồn Hy giữ chặt tay cô dưới gầm bàn, anh lạnh lùng nhìn nhân viên chia bài rồi gật đầu, lần này là cược ván bài hơn năm trăm vạn.

Người xem kinh ngạc, Hân Di cũng ngây người ra nhìn, tuy nhiên Kỷ Tồn Hy chỉ coi đó như việc ăn cơm hộp thôi, anh búng búng ngón tay, ra hiệu cho nhân viên chia bài.

Vòng đầu tiên, anh thua Cổ Trì năm triệu, vòng thứ hai anh thua năm triệu nữa, phát nữa thua hai lăm triệu, vòng bốn thua còn thảm hơn thế!

“Cứ tưởng là giỏi lắm, hóa ra chỉ được cái mẽ!” Rebecca cười khẩy, cô ngả đầu vào vai Cổ Trì rồi nói: “Vẫn là anh giỏi, darling.”

“Ê,” Hân Di vốn không thèm để ý đến bạn trai mình đang trong vòng tay người đàn bà khác mà cô chỉ lo Tồn Hy, sợ anh ấy thua sạch trên sỏi bạc thôi, cô kéo nhẹ tay áo anh: “Ê, đừng chơi nữa.”

Thần sắc Tồn Hy không thay đổi, mắt anh hơi nheo lại, rồi nhếch môi: “Một trăm triệu.”

“Hả?” Rebecca nói không ra câu.

Hân Di càng lo lắng hơn: “Ê, đừng chơi nữa mà.”

Tồn Hy mặc kệ lời cô nói, anh chỉ khiêu khích Cổ Trì: “Một trăm triệu có chơi không?”

Cổ Trì tức lộn máu: “Được, tôi chơi.”

Nhân viên phát bài phát tiếp một quân nữa, bài giữa của Tồn Hy là A, quân bài úp là K. Cổ Trì là A, J, Q, bài úp là 10.

“Vẫn là tôi nói.” Tồn Hy cười nhạt: “Một trăm triệu.”

Lại là một trăm triệu? Cổ Trì nén thở dài, mồ hôi lạnh túa ra.

“Sợ cái gì?” Rebecca nhìn anh ta nói. “Anh ta chẳng qua chỉ có ba quân A, chúng ta bên này có đồng hoa đại thuận cơ mà, sợ gì. Lên đi.”
Cô ta thay Cổ Trì rút bài.

Tồn Hy nhíu mày: “VẬY TÔI CÁ HAI NGƯỜI KHÔNG BAO GIỜ CÓ BÀI LÀ ĐỒNG HOA ĐẠI THUẬN, LẬY BÀI.”

Tất cả người có mặt đều ngạc nhiên, người này điên rồi sao?

Nhân viên phát bài phát cây cuối cùng, Cổ Trì lậY bài, là một quân K đỏ: “Haizzz, đáng tiếc, chỉ là may mắn, có điều vẫn thắng cậu ba ván có thừa.”

Tồn Hy không vội vàng lậY bài, anh nhìn Hân Di nói: “CÔ LẬY BÀI ĐI”

“TÔI?” Hân Di ngạc nhiên.

“Tin tôi đi, cô sẽ là ngôi sao may mắn của tôi.” Ánh mắt Tồn Hy kiên định nhìn cô nói.

Hân Di lo lắng, ánh mắt anh ấy trong suốt như thế, không hiểu sao cô cảm thấy rất tin tưởng anh, cô từ từ lậY bài, là một quân hoa mai K.

“Full House!” Mọi người kinh ngạc hét lên: “Thắng rồi, thắng rồi.”

Cổ Trì thấy trước mặt tối om, một trăm triệu trong chốc lát đã không cánh mà bay! “Lúc này không tính, chúng ta chơi lại đi.”

Tồn Hy nhìn lướt qua hân rồi nói: “Anh nói cái gì?”

“Tôi nói anh đã ngủ với người đàn bà của tôi, chụp mũ tôi, lẽ nào không thể bồi thường một chút thiệt hại tinh thần cho tôi sao?” Cổ Trì hốt hoảng đến mức nói lắp ba lắp bắp.

Anh ta nói cái gì? Hân Di tim đập loạn xạ, ánh mắt Tồn Hy càng lạnh lùng hơn: “Được, nếu anh đã muốn lấy lại ván bài thua thì tôi có thể cho anh một cơ hội.”

“Thật à?” Cổ Trì sáng mắt lên.

“Quy xuống trước mặt cô ấy.” Tồn Hy chỉ vào Hân Di và nói:
“Nói xin lỗi cô ấy.”

“Cậu muốn tôi...quỳ xuống trước mặt mọi người sao?” Sắc mặt
Cổ Trì trắng bệch ra.

“Thế nào? Anh không làm được à?”

Cổ Trì do dự một lát rồi nghiêng rằng quỳ xuống, coi như dưới đầu
gối đàn ông có tiền vậy, cũng không là gì so với một trăm triệu anh ta
vừa mất.

“Xin lỗi, Hân Di.” Anh ta quả nhiên quỳ xuống xin lỗi. “Hãy tha
thứ cho anh.”

Hân Di nhìn anh ta, hàng trăm thứ cảm xúc đan xen trong lòng
khiến cô không nói ra câu.

“Sao anh lại đối xử với tôi như thế?”

Mạn tàu gió thổi mạnh, ánh trăng trong vắt rải đều trên tàu. Hân
Di run rẩy hạ thấp giọng hỏi người đàn ông đứng bên cạnh.

Tồn Hy không trả lời, ánh mắt xa xăm nhìn về phía biển xa, một
hồi lâu miệng anh mới mấp máy nửa cười nửa không. “Chỉ là kéo dài
thời gian mà thôi.”

“Kéo dài thời gian?”

“Tôi định tối nay sẽ cầu hôn với bạn gái tôi, thế nhưng cô ấy lại bỏ
lại tôi khi gần đến lúc rồi, một mình bay đi New York.”

Anh thấp giọng nói: “Cô ấy là diễn viên múa ba lê, vũ đoàn bên New York mời cô ấy sang bên đó biểu diễn, và còn hứa sẽ để cô ấy đảm nhiệm vai chính trong vở Hồ thiên nga”

“Vai chính trong Hồ thiên nga?” Hân Di nhắm mắt tưởng tượng một cô gái xinh đẹp mặc váy trắng biểu diễn trên sân khấu. “Cô ấy nhất định rất xuất sắc!” Hân Di nói một cách đầy ngưỡng mộ.

“Cô ấy đương nhiên xuất sắc rồi!” Tồn Hy chau môi lên tán thưởng. Nếu không thế thì sao anh luôn yêu thương cô ấy chứ, thậm chí anh còn định kết hôn với cô ấy nữa cơ mà.

Hân Di nhìn anh, không hiểu sao cô lại thấy đằng sau gương mặt thanh tú điển trai kia lại là một sự cô đơn. Trái tim cô khẽ rung lên, cô nói: “Chắc chắn cô ấy sẽ về nhanh thôi! Có anh đợi cô ấy ở đây nên cô ấy không đi lâu đâu.”

Tồn Hy quay mặt lại nhìn cô rồi nói: “Cô đang thương hại tôi đấy à?”

“Không! Làm sao mà tôi lại...” Hân Di vội vàng xua tay: “Bản thân tôi...mới tham cả đám đây, bị một gã đàn ông không ra gì chơi đố, nợ một khoản tiền lớn, lại còn lên giường với một người đàn ông không quen biết... Trời ơi, lên giường.” Nói đến đây giọng cô càng lúc càng nhỏ, hai má ửng hồng.

Tồn Hy thấy gương mặt xấu hổ của cô liền cười rồi chủ động đưa tay ra: “Tôi là Kỷ Tồn Hy.”

“Hà!” Hân Di cũng vội vàng đưa tay ra: “Tôi là Trần Hân Di.”

Hai người bắt tay nhau, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy cả hai đều cảm thấy sự ấm áp đang len lỏi trong từng mạch máu. Trái tim Hân Di đập loạn xạ không ngừng.

“Cái này cho cô.” Tôn Hy lấy trong tay một đồng xu đưa cho cô.

Cô run run đưa tay đón lấy: “Tại sao lại đưa cho tôi cái này?”

“Đây là vật kỉ niệm thay đổi cả đời người. Đời người như một canh bạc, không thể trận nào cũng thắng, thế nhưng có đồng xu trong tay thì luôn luôn có hy vọng. Tôi hôm nay cô tự giành lại sự tôn nghiêm, cô phải nhớ kĩ vận mệnh của mình nằm trong bàn tay mình, sau này không được coi thường bản thân mình.”

Hân Di nhìn đồng xu, cô thấy sống mũi cay cay, mắt hơi đau. Từ trước đến giờ chưa có ai nói với cô những lời như thế này, mọi người đều nói cô chẳng được cái gì tốt đẹp cả, ngay cả cha mẹ cô cũng suốt ngày than ngán thở dài rằng cô không xuất sắc, chỉ có anh...

Cô nắm chặt đồng xu trong tay, cố gắng ngăn nước mắt rơi, cô cười rồi nói: “Cảm ơn anh! Tôi sẽ ghi nhớ!”

CHƯƠNG 2

MỘT LẦN ĐỊNH MỆNH

Sau khi kết thúc chuyến du lịch trên “con thuyền tình yêu”, Hân Di lại quay về với cuộc sống thường ngày. Cô đi làm ở công ty và luôn bị mọi người trong công ty gọi đi gọi lại với cái tên “Cô gái giấy nhớ tiện lợi”, nhưng cô chẳng tức giận gì, cô luôn cố gắng hoàn thành mỗi yêu cầu vô lý của mọi người, thậm chí cô còn cảm thấy rất vui vẻ.

Bởi vì trong lòng cô có thêm một bí mật nhỏ, ngọt ngào và ấm áp - cô đã gặp được một chàng hoàng tử, anh ấy đã mang lại cho cô một đêm hạnh phúc, xoa dịu vết thương lòng do tình yêu mang lại cho cô, làm cho cô cảm thấy bản thân mình không phải không có ai yêu.

Anh còn tặng cô một đồng xu may mắn, cô cẩn thận nhét nó vào trong túi bùa hộ mệnh tự tay mình làm, cô luôn mang theo bên mình và đặt nó ở một nơi gần trái tim.

Cô biết, có thể cả đời này cô sẽ không bao giờ gặp lại chàng hoàng tử cao ngạo và ấm áp ấy nữa, thế nhưng điều đó không quan trọng, trong hồi ức của cô luôn có anh, luôn nhớ những lời anh đã nói với cô.

“Hân Di, cô làm gì mà ngây người thế hả?” Đồng nghiệp bên cạnh gọi cô: “Điện thoại đang kêu kìa!”

“Điện thoại? Ờ, cảm ơn!” Hân Di vội nghe điện thoại.

“Alô”

“Hân Di, anh là anh rể đây!” Giọng Ô Thất Thất ồm ồm vang lên.

“Anh rể, có chuyện gì không?”

“Không có gì, chỉ là muốn hỏi em, sau hôm đó... em vẫn khỏe chứ?” Giọng Thất Thất có chút ngại ngùng.

“Ờ, em rất khỏe!” Chỉ là mấy hôm nay cảm thấy không thoải mái lắm, thỉnh thoảng thì thấy buồn nôn mà thôi.

“Thật không đấy?” Thất Thất tỏ vẻ không tin: “Em bị cái tên khốn kia ăn hiếp lại còn cảm thấy khỏe sao?”

“Anh ấy không phải tên khốn!” Hân Di cau mày: “Thực ra anh ấy rất tốt nếu không thì làm sao mà bỏ qua cho hai người được chứ?” Nếu không thế thì tất cả mọi hành động của cha con họ Ô sớm đã bị báo cảnh sát rồi.

“Em đừng có mà để anh ta lừa, anh ta sợ cái tin này truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng và hình tượng của tập đoàn Ma

Pháp Linh thôi.”

“Anh ấy nói, trên thương trường nói chuyện thương trường, anh ấy không cố ý để mọi người không sống được như thế...”

“Em làm sao thế hả?” Ô Thất Thất bất mãn nói: “Cái tên khốn đó không phải chỉ lên giường với em sao? Làm sao mà ngay cả đầu óc em cũng bị nhiễm thế hả? Mở miệng ra là nói tốt cho nó, em có phải là người của đảo Khương Mẫu không đấy? Phản đồ!”

Phản đồ? Hân Di giật mình, cái tội này có vẻ nặng quá!

“Thôi, anh chỉ muốn gọi điện hỏi xem em có... không có là tốt! Nếu mà tên đó dám để lại nòi giống nhà nó thì anh sẽ liều mạng với nó!” Nói xong Thất Thất vội cúp máy.

Cái gì với cái gì chứ? Hân Di có chút lo lắng, rốt cuộc anh rẽ gọi điện đến đây là cái gì?

Đang miên man suy nghĩ thì đồng nghiệp bên cạnh lại gọi cô: “Hân Di, photo hộ tố công văn này cái, lát nữa cần dùng, photo mười bản nhé!”

“Ồ, được!” Hân Di đón lấy tập công văn từ tay đồng nghiệp rồi chạy ngay đến máy photo, trên đoạn đường ngắn ngủi ấy cô còn phải nghe thêm mấy lời cần giúp đỡ nữa.

“Hân Di, cho cái này lên giá hộ cái.”

“Hân Di, bữa trưa cô có ra ngoài ăn không? Mua hộ tôi một hộp cơm nhé!”

“Tôi cũng thế, thêm một cốc Machiato Stabudks nữa nhé!”

“Được, được, mọi người từng người một nói thôi, được không?” Yêu cầu của đồng nghiệp nhiều quá cô không nhớ hết được nên cô vội vàng lấy quyển giấy nhớ tiện lợi ra ghi lại cho chắc. Không biết có phải yêu cầu của mọi người nhờ giúp nhiều quá hay không mà cô cảm thấy có chút váng đầu, cảm giác ợ chua dồn lên trên thực quản, cô vội vào nhà vệ sinh rồi bắt đầu nôn ọe.

“Sao thế Hân Di?” Một đồng nghiệp bước vào hỏi rồi cười: “Thấy cậu mấy hôm nay đều nôn ọe, hay là có thai rồi?”

Đồng nghiệp chỉ là suy đoán thế nhưng cũng làm Hân Di giật mình, cô nhớ lại những điều lúc nãy anh rể vừa nói trên điện thoại, câu cuối cùng hình như là “cái tên khốn đó mà để lại nòi giống...” không phải chứ?

Hân Di trợn tròn mắt, lẽ nào cô thực sự có thai?

Việc này không dễ lâu được, hân Di nhân lúc nghỉ giải lao vội vàng đi tới siêu thị tạp hóa mua que thử thai, bên ngoài lúc này đang mưa bay bay, sợ bị người khác nhận ra nên cô mặc áo mưa kín, đầu đội mũ bảo hiểm, còn đeo cả khẩu trang nữa, lén lén lút lút đi mua que thử thai, trả tiền đi rồi mà cô còn phải nhìn trước ngó sau.

Cô không hề biết rằng bộ dạng lén lút của cô đã lọt vào tầm mắt của mấy người cảnh sát gần đó đang theo dõi tội phạm, họ bí mật liên lạc với nhau bằng bộ đàm rồi ngấm ngầm đi theo cô.

Cô không may may để ý gì, cô đi vào tòa nhà công ty rồi vội vàng trốn vào nhà vệ sinh.

Mấy người cảnh sát ra hiệu cho nhau rồi cùng đập cửa nhà vệ sinh xông vào, được sự yểm hộ của mọi người một cảnh sát đập mạnh cánh cửa đang đóng rất chặt.

“A a a a!” Hân Di hét toáng lên, tay cầm que thử thai, cô không biết tại sao lại có người đập cửa xông vào như thế “Anh, anh định làm gì?”

“Cô đã bị bắt!” người đàn ông gương mặt lạnh lùng rút chiếc còng ra từ trong túi rồi chụp ngay vào tay cô.

Chuyện này là thế nào? Hân Di mắt ngấn nước mà không nói được gì.

Chuyện thảm hơn nữa còn ở phía sau. Khi cô bị cảnh sát đập cửa nhà vệ sinh thì đèn sáng, máy ảnh, máy quay cứ nhắm mặt cô chụp lia lịa, một phóng viên cầm micro phỏng vấn cô: “Cô Trần, cô có cảm nghĩ gì khi bị bắt? Cô muốn nói điều gì không?”

Tâm trạng anh bây giờ rất bức bối, khó chịu. Thực sự chỉ muốn tìm cái gì đó đập phá một trận.

“Em nói sao? Tại sao em không thể về Đài Loan?” Kỷ Tồn Hy tức giận nhấn mạnh ga, xe tấp vào lề đường, bức tức nhìn màn hình điện thoại. Trên màn hình là hình ảnh cô bạn gái Anna xinh đẹp của anh.

“Tồn Hy, anh đừng có giận mà.” Anna nũng nịu nói: “Em biết em nhận lời mời của vũ đoàn bên New York đột ngột quá nên anh rất tức giận, thế nhưng anh phải nghĩ cho em chứ, em sắp biểu diễn Hồ thiên nga ở trung tâm Lincoln! Em làm sao có thể từ chối một cơ hội tốt thế này cơ chứ? Bọn họ muốn ký hợp đồng hai năm với em, em cũng chỉ còn cách đồng ý thôi.”

“Thế nên em mới quyết định bỏ lại mình anh ở Đài Loan hai năm?” Tồn Hy nhăn mặt nói, vẻ rất tức giận: “Rốt cuộc em coi anh là cái gì?” Không nói một câu nào mà đã cho anh leo cây hôm trên tàu, không nói với anh một câu nào mà đã quyết định rời Đài Loan hai

năm. “Từ trước đến giờ em chỉ quan tâm chính bản thân em, em có bao giờ nghĩ cho anh không?”

“Đương nhiên là có chứ!” Anna nháy mắt làm vẻ mặt đáng yêu nũng nịu: “Hơn nữa anh đã có rồi!”

Tồn Hy nhíu mày: “Cái gì?”

“Chính là trái tim của em! Em yêu anh, Tồn Hy!” Giọng cô dịu dàng và kiên định, cô ghé sát màn hình điện thoại rồi hôn một cái: “Cho dù em không ở bên anh, nhưng trái tim em luôn ở bên anh cười cùng anh, khóc cùng anh, luôn luôn bên cạnh anh.”

“Anna...” Tồn Hy thở dài, cảm giác bất lực, tại sao anh chẳng có cách nào đối phó với cô gái này thế chứ? Rõ ràng biết cô ấy chỉ nói lời ngọt ngào, trái tim anh cũng vì thế mà bị tác động: “Có bao giờ em nghĩ rằng lúc em không ở bên cạnh anh, anh sẽ cảm thấy cô đơn mà sà vào vòng tay của một cô gái khác sao?”

Anna cười nhẹ nói: “Người đàn ông khác thì có thể như thế, nhưng một Kỳ Tồn Hy yêu em sâu nặng như thế thì tuyệt đối không bao giờ!”

Anna nói như thế có vẻ cầm chắc anh rồi hay sao? Tồn Hy tức giận nói: “Em nghĩ rằng em rất hiểu anh sao? Có thể một ngày nào đó em quay đầu lại anh đã không còn nữa!”

“Nếu mà như thế thì em chỉ còn cách... đáp chuyến bay sớm nhất ngày mai, lập tức trở về bên anh!” Anna thở dài nói.

Tồn Hy nhìn bộ dạng buồn bã của Anna trái tim như mềm lại, Anna mà anh yêu đã được định sẵn là nhân vật tỏa sáng trên vũ đài, sao anh có thể cướp đi giấc mơ của cô ấy được chứ? “Được rồi, em cứ ở lại đó đi.” Anh nhượng bộ.

“Cảm ơn anh, Tồn Hy!” Anna cười một cách gợi cảm rồi nói tiếp: “Cảm ơn vì anh đã nhường bộ em, điều đó chứng minh em có một vị trí rất quan trọng trong lòng anh. Anh biết không, nhưng vũ công trên vũ đài như bọn em khi đứng, khi xoay trên mặt đất đều phải đặt ình một mục tiêu, bất kể quay như thế nào, ánh mắt đều không được rời khỏi mục tiêu ấy, nếu không thì sẽ bị ngã ngay. Lần đầu tiên khi em nhìn thấy anh, bởi vì bị anh hút hồn nên mới bị ngã trên vũ đài, là anh tặng hoa cho em sau khi biểu diễn làm em mới có dũng khí để bắt đầu lại. Tồn Hy, từ khi đó đến giờ em không bao giờ bị ngã nữa, bởi vì em đã tìm được mục tiêu của mình rồi, đó chính là anh. Bất kể ở đâu, quay như thế nào, mục tiêu của em mãi mãi là anh!”

Những lời nói từ đáy lòng của Anna đã khiến Tồn Hy cảm động, anh nhẹ nhàng thở dài: “Được rồi, anh cũng chúc phúc cho em, cố lên nhé!”

Kết thúc cuộc điện thoại đường dài, Tồn Hy ngồi thừ một mình trong xe, lặng lẽ ngẩn ngơ ngắm nhìn những người đi bộ đang mãi miết lướt qua cửa xe.

Người anh yêu đã rời xa anh, tuy chỉ có hai năm ngắn ngủi thế nhưng anh vẫn cảm thấy rất cô đơn. Cảm giác chờ đợi không dễ chịu như người ta nghĩ, anh đã từng ném trái rồi, khi còn nhỏ anh đã từng ngồi thừ người ngồi chờ đợi ba mẹ từ xa, cho đến khi bà nội nói ba mẹ anh đã lên thiên đường, mãi mãi không bao giờ quay lại nữa.

Nói thật, anh sợ hãi sự chờ đợi, anh ghét cảm giác bị bỏ rơi một mình.

Thế nhưng, dường như anh luôn bị bỏ rơi...

Ngoài cửa xe vọng lại tiếng ồn ào, làm anh bưng tỉnh. Anh định thần lại, thấy trên phố không hiểu sao lại tụ tập rất đông người, mọi

người đang chỉ trở màn hình ti vi cao cao được treo trên tường.

Người Đài Loan thật là thích nhộn nhịp!

Anh lắc đầu rồi chuẩn bị lái xe đi thì thấy bóng một người quen lướt qua rất nhanh, anh chau mày.

Đó không phải là Trần Hân Di sao? Cô ấy lên ti vi làm gì? Anh nhìn cô trên ti vi với vẻ mặt thất thần, hốt hoảng, gương mặt xanh xao của cô, đôi tay đang run rẩy cầm que thử thai... không thể nào!

Tồn Hy giật mình. Cô ấy có thai rồi, hơn nữa lại còn bị lên tivi để mọi người ai cũng biết nữa sao?

Anh đột nhiên cảm thấy lo lắng, mồ hôi lạnh cứ túa ra. Cha của đứa bé là ai? Không phải... là anh chứ?

Cha của đứa bé là Kỷ Tồn Hy, là chàng hoàng tử cô luôn ghi nhớ trong lòng, chàng hoàng tử mãi mãi không bao giờ lấy cô!

Trần Hân Di, cô là một tên ngốc! Chưa kết hôn mà đã có thai! Lại còn bị đưa lên mục tin mới nữa! Cô chết chắc rồi!

Hân Di chỉ muốn đập đầu vào tường, đời cô sao lại bị thảm đến thế chứ? Cô luôn nghĩ rằng sau khi gặp hoàng tử đời cô sẽ gặp may mắn, thế nhưng ai lại ngờ được hoàng tử lại để lại rắc rối lớn cho cô thế này.

Cô phải biết làm thế nào bây giờ? Hân Di không biết làm thế nào, cũng không dám bước vào công ty để đón nhận sự trêu đùa, cười đùa của đồng nghiệp, cô vội vàng xin nghỉ rồi đến nơi được gọi là “ngôi nhà của St.John’s”

Cô nhi viện này là do một tín đồ Thiên Chúa giáo - cha xứ John lập ra, cô quen người bạn trai đầu tiên cũng chính ở nơi này, sau đó anh ta đá cô rồi cao chạy xa bay, thế nhưng cô vẫn thường xuyên đến đây, giúp họ làm một số việc vặt, rồi cùng chơi với tụi trẻ con.

Hay tới nơi này nên cô bị những lời của cha xứ John cuốn hút, dần dần cô cũng tin vào Thiên Chúa giáo, thỉnh thoảng tâm trạng không tốt cô vẫn thường lui tới nơi đây để tìm cha xứ tâm sự thật lòng mọi chuyện.

Chỉ có điều lần này, cô gặp phải họa lớn như thế, phải nên nói thế nào đây?

“Mẹ Hân Di, cuối cùng mẹ cũng đến thăm tụi con rồi! Nhanh đến đây đi, dạy tụi con nặn búp bê.”

Đám trẻ vui vẻ khi thấy Hân Di, chúng reo lên mà không hề biết trong lòng cô đang lo lắng như thế nào, chúng kéo tay cô ra khu sau vườn để nặn búp bê.

Hân Di từ nhỏ đã thích nặn búp bê, tụi trẻ cũng rất thích những con búp bê đáng yêu mà Hân Di nặn cho tụi chúng, chỉ có điều hôm nay cô thực sự không có tâm trạng.

“Ngoan nào, để hôm khác mẹ Hân Di sẽ dạy các con được không?”

“Không đâu, phải hôm nay cơ!” Đám trẻ nũng nịu. “Mẹ Hân Di lâu lắm mới đến, hãy chơi cùng chúng con nhé!”

“Đúng rồi, mẹ Hân Di, dạy tụi con nặn búp bê đi.”

Tụi trẻ hết đứa này “mẹ Hân Di” đứa kia “mẹ Hân Di” làm cô loạn hết cả tâm trí, cô còn không biết là mẹ của ai nữa! Ngay cả cuộc

sống của cô cũng đang hỗn loạn làm sao mà dạy tụi trẻ được cơ chứ?

**Cô sợ, cô không thể sinh đứa bé này ra được, thế nhưng cô đâu có
nỡ bỏ đứa bé này? Đó là một sinh mệnh, một mạng người!**

“Cha xứ John ở đâu hả các con?” Hân Di hỏi đám trẻ.

“Hình như cha ở phòng xưng tội.”

**Phòng xưng tội? Thật đúng lúc, cô đúng là đang có chuyện cần
xưng tội đây.**

**“Các con ở đây đợi nhé, đợi một lát thôi, mẹ sẽ ra cùng chơi với
các con.” Hân Di nhìn tụi trẻ rồi không đợi chúng đồng ý cô vội vàng
đi tới phòng xưng tội...**

Một

ĐỊNH MỆNH ANH YÊU EM

Lương Uẩn Như
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Đánh nhanh thắng nhanh, sớm hơn dự định một ngày Tồn Hy cùng trợ lý Anson đáp tàu đến đảo Khương Mẫu.

Đảo Khương Mẫu thuộc phía ngoài biển Đài Loan, diện tích của đảo không lớn, cư dân cũng không đông, mấy năm gần đây đều dựa vào công xưởng sản xuất dầu gội đầu duy nhất trên đảo để duy trì cuộc sống. Đáng tiếc là công xưởng làm ăn không thuận lợi, đang đứng trước nguy cơ phải bán đi, đây chính là lý do tập đoàn Ma Pháp Linh tiếp tay mua công xưởng. Không ngờ lần tiếp tay này kéo theo bao nhiêu chuyện rắc rối.

Sắc trời như chùng xuống, tối đen, gió rít dữ dội, dáng người cao dong dỏng của Tồn Hy đứng trên mũi tàu không khác gì tượng điêu khắc võ sĩ đang xuyên qua cái lạnh lẽo của ngày đông.

Cũng đúng, anh đến đây là để chiến đấu. Từ nhỏ anh đã được biết đến với cái tên là người kế thừa duy nhất của một tập đoàn lớn, anh cũng đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, cũng đã từng nhiều lần gặp sự cố, thậm chí còn bị bọn giang hồ bắt cóc tổng tiền chưa bao giờ anh chịu thua, chẳng có ai uy hiếp được anh cả.

Lần này hai cha con họ Ô coi như đã làm anh giận đến cùng cực rồi.

“Giám đốc, sóng và gió to quá!” Anson đứng bên cạnh cũng lắc lư theo con tàu, giống như bị say sóng: “Nghe chủ tàu nói thì hình như sắp có bão đổ qua đây thì phải.”

“Thế à? Tôi không cảm thấy thế. Tất cả tâm trí của anh bây giờ đều đặt hết vào cái thẻ nhớ điện thoại: “Tàu đi chậm quá, cậu đi nói chủ tàu cho tàu đi nhanh thêm chút nữa.”

Cái gì? Còn nhanh nữa à? Đã đủ chóng mặt rồi mà! Anson tỏ vẻ khó chịu qua bộ mặt nhăn nhó như trái mướp đắng, thế nhưng mệnh lệnh của giám đốc thì không được cãi nên anh chỉ còn cách chạy lại đầu thuyền nói chuyện với chủ thuyền.

Tồn Hy vẫn tiếp tục đứng ở cuối mũi tàu, không xa chỗ đó là bóng một người cứ ẩn hiện, hình như là Hân Di, anh chớp mắt, sợ mình nhìn nhầm.

Không thể nào, làm sao mà cô ấy lại ở đây được? Lẽ nào cô ấy nghe được phong thanh chuyện anh sắp đến đây, lẽ nào cô ấy bám theo để đòi anh chịu trách nhiệm về cái thai trong bụng đấy chứ?

Nghĩ như thế ngay lập tức trong đầu Tồn Hy hiện ra cảnh tượng Hân Di quỳ xuống khóc lóc đòi anh chịu trách nhiệm. Anh chau mày, mồ hôi túa ra. Thế nhưng rắc rối lại quay về với rắc rối thôi, anh vẫn quyết định đối mặt với sự thật, anh bước về phía người con gái đó. Không ngờ một tấm thanh chắn mạn tàu bị bung ra, Tồn Hy không biết nên dựa vào và vô tình bị rơi xuống biển.

Làm sao lại có chuyện ngu ngốc đến thế chứ?

Tồn Hy ngạc nhiên suy nghĩ như thế khi đang chìm nổi dưới biển, anh muốn bơi lại gần tàu thế nhưng chiếc tàu tăng tốc bỏ lại anh đang dở khóc dở cười ở phía sau. Cũng may là khả năng bơi lội của anh không tồi, anh bơi một hồi cuối cùng cũng vào được bờ.

Một đám dân cư đang tụ tập ở một phía của hòn đảo chờ con tàu cập bến nên không ai chú ý gì đến anh. Anh thấy cư dân đảo ai ai cũng lăm lăm

gậy trong tay, sát khí đằng đằng, lúc này anh mới giật mình nghĩ: chắc là họ đang chuẩn bị đón tiếp mình đây.

Đã biết nguy hiểm như thế nên đương nhiên Tôn Hy không dại gì mà chui ngay vào miệng cọp, anh móc túi định lấy điện thoại gọi cho Anson cảnh báo mọi chuyện nhưng không ngờ cả điện thoại và ví tiền đều rơi khi bơi dưới biển rồi.

Chết tiệt! Nhất định là do lúc nãy vội bơi vào bờ nên mới rơi rồi. Anh nghĩ một lúc rồi quyết định giao mọi việc ở đây cho Anson tự giải quyết, một mình anh đi về phía công xưởng cũ.

Anh vừa bước vào công xưởng thì thấy Ô Thất Thất đang sung sướng đồ đầy tương lên xúc xích chuẩn bị ăn, thấy anh, hắn ta giật nảy mình.

“Kỷ Tôn Hy, mày đến nhanh thật, không ngờ mệnh của mày còn lớn thế, còn có thể sống sót mà mò được đến đây.” Đám người đứng chặn tàu làm cái gì không biết nữa, có một tên mà còn không bắt được.

“Mau đưa thẻ nhớ điện thoại đây.” Tôn Hy bực mình nói như ra lệnh.

Ô Thất Thất nhìn Tôn Hy một lượt từ đầu đến chân, toàn thân anh ướt đẫm, thảm thương như vừa bò từ dưới biển lên rồi đang lén lút như một tên trộm bước vào đây, chắc chắn lúc nãy đã bị ột trận rồi. Hắn ta cười khẩy rồi nói: “Mày nghĩ mày còn có thể sống sót mà bước ra khỏi đây sao?” Hắn ta đã bài binh bố trận, chuẩn bị theien la địa võng sẵn ở trong công xưởng rồi.

“Người chết là anh mới đúng.” Tôn Hy sầm mặt nói: “Nếu như mấy người còn tiếp tục muốn đối kháng với tôi thì tôi sẽ bán công xưởng này cho ông Chu Steven chuyên làm nhiệm vụ thiêu hủy các công xưởng, tôi đảm bảo tình hình lúc đó của các anh còn thảm hơn bây giờ, còn tôi, ha ha, không những không phải chịu tổn thất gì mà còn kiếm được một khoản tiền lớn.”

Cái gì? Lạ bán cho người khác nữa? Ô Thất Thất nuốt nước miếng, có cảm giác không thuận lợi, thế nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ không có chuyện gì, nói: “Kỷ Tồn Hy, mà đừng nghĩ rằng người dân đảo Khương Mẫu dễ dàng bị lừa gạt, còn lâu tao mới tin vào gian kế của chúng mày.”

“Tôi cho anh một cơ hội nữa, mau đưa thẻ nhớ điện thoại đây.”

“Muốn lấy lại thẻ nhớ điện thoại thì chỉ có một cách, mà phải bước qua xác tao.” Thất Thất rút một sợi dây thừng, một túi bột trắng từ trên đổ xuống, bột trắng bay tứ phía trắng xóa cả một khoảng.

Kỷ Tồn Hy phản ứng thật nhanh, anh đưa tay bịt miệng, bịt mũi, ngược lại tên Ô Thất Thất đặc ý quá nên quên mất bịt miệng, hít phải rất nhiều bụi, ho liên hồi. Bước tiếp theo là bao cát, Kỷ Tồn Hy tránh được, người lãnh trọn lại là Thất Thất, hắn ta đau quá nằm quằn quại trên đất, tay vô tình chạm phải bẫy chuột nên bị kẹp cho đỏ ửng tay. Cuối cùng là thùng nước, trực tiếp dội lên người hắn. Đầu đội thùng nước hắn không biết được đâu là đông tây nam bắc, rồi đổ rầm ra đất.

Tồn Hy lấp bắp không nói nên lời, mắt mở to kinh ngạc nhìn tất cả mọi chuyện vừa diễn ra trong nháy mắt. Anh nghĩ không sai, người họ Ô này quả đúng là ngu ngốc, anh chưa thấy ai tự đặt bẫy rồi lại tự mình mắc bẫy cả, thật là hết sức buồn cười.

Anh vừa cười vừa lắc đầu, sau lưng Ô Thất Thất nằm có một khe nhỏ, anh chỉ còn cách chui qua đó để vào văn phòng của công xưởng, lật tung các ngăn kéo lên tìm kiếm.

Quả nhiên không phí công sức của anh, một bức thư bì ngoài đề là “Thẻ nhớ điện thoại” được đặt nằm trên tầng cao nhất của ngăn kéo.

Tồn Hy lấy được thẻ nhớ nhưng lại do dự một hồi, anh không tin được lại có người ngu đến nước này, liệu thẻ nhớ có phải giả không đây? Nhưng

anh nghĩ đi nghĩ lại tên Thất Thất này ngay cả bây mình đặt còn có thể mắc bẫy thì chắc chắn không phải là người thông minh rồi.

“Thất Thất, con có ở ngoài đó không?” Giọng Ô Lục Lục ồm ồm vang lên ngoài cửa, sau lưng là một đám người dân trên đảo cũng kéo đến. “Tên khốn Kỷ Tồn Hy không biết trốn đâu mất, trên tàu không có nó! May hôm nay có bão nên tàu không đi được, cho dù tên khốn đó có mọc cánh cũng khó mà chạy thoát, chúng ta đi tìm khắp đảo kiểu gì cũng thấy...”

Tìm kiếm khắp đảo?

Tồn Hy giật mình, không kịp suy nghĩ nhiều anh liền thoát khỏi văn phòng theo cửa sau rồi chạy thật nhanh thoát khỏi nơi này.

Trời! Cô thật sự muốn chạy trốn.

Hân Di đứng trước cửa nhà, đi đi lại lại, trong lòng luôn có cảm giác không muốn bước vào, không muốn đối mặt với cha mẹ để nhận tội.

Tối qua, cha cô Trần Hồ Đồ và mẹ cô Tây Thi nghe được tin cô có thai từ người dân trong đảo, nổi giận đùng đùng ngay lập tức thay nhau gọi điện thoại bắt cô phải về đảo Khương Mẫu. Cô không muốn về nhưng không còn cách nào khác nên đành phải đáp chuyến tàu sớm nhất quay về.

“Cái đứa đáng chết này cuối cùng cũng vác mặt về đây!” Hồ Đồ phát hiện ra con gái ngay lập tức bắt cô đến bàn thờ tổ tiên rồi quỳ xuống. “Làm sao mà tôi có thể sinh ra đứa con bại hoại gia phong thế này chứ? Việc mang thai còn kinh động lên cả tivi nữa! Mà có biết chuyện này đã được truyền đi khắp cả đảo Khương Mẫu rồi không? Cha mà làm sao còn dám nhìn mặt ai được nữa?”

“Đúng thế, đúng thế!” Bà Tây Thi ngồi bên cạnh nói thêm: “Không phải mẹ đã nói với con rồi hay sao? Con bỏ ngoài tai tất cả lời mẹ nói hay sao?”

Hai người vừa mắng vừa chửi Hân Di tối tăm mặt mũi.

“Nói! Là đứa nào hại con có thai?” Hồ Đồ cao giọng nói.

Hân Di ngây lập tức lắc đầu: “Con... con không biết!” Cô không thể kéo Tồn Hy vào vũng lầy này được: “Đó là một người lạ trên tàu, không phải con cố ý ngu với anh ta... tất cả đều là hiểu nhầm.”

“Hiểu nhầm cái gì chứ?” Hồ Đồ tức giận quát: “Được, được, được, mà chết cũng phải bảo vệ cái tên đó đúng không? Để tao đánh mày, đánh đến khi nghe lời thì thôi, bà đưa gậy cho tôi.”

Cái gì? Dùng đến gia quy sao? Hân Di giật mình kinh sợ, bà Tây Thi do dự vội vàng nói với con gái: “Lại còn không nói thật à? Lẽ nào con không làm ba con tức giận không được sao? Tên đó rút cuộc là thằng nào? Có phải nó lừa con lên giường không? Nó cưỡng bức con hả?”

“Không phải, không phải.” Hân Di vội vàng phân giải: “Ba, mẹ, hai người đừng có hiểu nhầm, anh ấy không phải là loại người như thế, anh ấy rất tốt, giúp con rất nhiều, anh ấy...”

“Mày lại còn mở miệng ra nói tốt cho nó nữa à?” Ông Hồ Đồ nghe không xuôi tai nên bắt đầu tìm roi quất mạnh một cái.

Hân Di đau nhưng không dám tránh, cô cứ im lặng quỳ ở đó gánh chịu mọi cơn tức giận của ba.

“Mày còn không nói, tao đánh tiếp!” Ông Hồ Đồ cầm gậy giơ lên định đánh tiếp thì một bóng người lao đến từ phía cửa giữ chặt tay ông.

“Dừng tay?”

Là Kỳ Tồn Hy! Hân Di trợn mắt không tin.

Hồ Đờ giương mắt nhìn anh: “Anh là ai? Tôi dạy con gái tôi thì liên quan gì đến anh chứ?”

“Đương nhiên là liên quan đến tôi, bởi vì...” Tồn Hy đứng im, nói thật anh không muốn xông vào đây, nhưng ông trời lại cứ bắt anh phải đi qua nhà họ Trần, lại để anh nghe thấy những lời của Hân Di, cho dù bị đánh vẫn nói tốt cho anh, đường đường là nam tử hán sao anh có thể không quan cơ chứ? “Tôi là cha đứa bé!” Anh nói.

“Cái gì? Anh là...” Ông Hồ Đờ và bà Tây Thi ấp úng không nói lên câu, hai người nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới, càng nhìn càng bực.

Người này toàn thân ướt nhẹp, quần áo còn rách một miếng to đùng, trên tóc thì lấm tấm bột trắng, nhìn bộ dạng thảm thương thế này lại là kẻ tội ác tà đình làm con gái ông bà có thai sao?

Ôi trời ơi! Con gái ông bà mù rồi hay sao mà lại lên giường với loại người thảm hại như thế này cơ chứ? Là hạt cát bay vào mắt rồi hay sao?

“Hân Di! Con muốn làm cha mẹ tức chết phải không?” Bà Tây Thi tức giận hét lên.

Cha mẹ Hân Di sau khi mắng mỏ Tồn Hy một hồi liền đuổi cậu xuống nhà kho.

“Tên kia, cậu không có tiền cũng chẳng có gì cả, tối nay cho cậu ngủ lại đây một đêm là tốt lắm rồi. Tôi đã gọi điện cho bà cậu, ngày mai bà cậu sẽ đến đây đón cậu. món nợ cậu làm cho con gái tôi có thai ngày mai tôi sẽ tính rõ ràng.” Ông Hồ Đờ nói xong liền lôi anh xuống nha fho rồi khóa cửa lại.

Kỷ Tồn Hy đứng một mình trong nhà kho tối mờ mờ, mắt nhìn bốn phía đồ đạc tạp nham lung tung, trên tường mạng nhện còn giăng đầy,

ngoài chỗ anh đang đứng dưới chân chằng còn lại một chỗ nào trống, anh không biết nói gì lúc này cả mà chỉ muốn ngửa mặt lên than trời.

Anh, Kỳ Tồn Hy, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Ma Pháp Linh thế mà lại phải qua đêm ở một nơi tối tăm, bẩn thỉu, ẩm thấp này, ngay cả một chiếc giường có chăn ấm cũng không.

Đây... điều này thật hết sức vô lý. Từ sau khi anh mua công xưởng trên đảo Khương Mẫu này thì dường như đời anh đã bước lên vũ đài diễn một vở kịch vô lý, trên vũ đài đó diễn từng màn kịch hoang đường, còn vai chính như anh chỉ biết đứng ngây người trên vũ đài, lắp ba lắp bắp.

Nực cười, thật nực cười! Tồn Hy chán nản nghĩ ngợi, anh mệt mỏi dựa vào một hàng thùng giấy, quần áo chưa khô, lại không được tắm rửa nên anh cảm thấy rất lạnh, chẳng còn cách nào khác anh khoanh tay ôm lấy thân mình hy vọng ấm hơn một chút.

Anh nhớ tới chiếc giường có chiếc chăn dâu tây ấm áp.

Trên mặt chiếc chăn là hình những quả dâu tây dễ thương, là món quà mà mẹ anh tặng cho anh, chiếc chăn đã làm bạn với anh từ khi còn thơ ấu, ngay cả lần anh bị bắt trói cũng chính vì nhớ thương chiếc chăn dâu tây đó nên mới có dũng cảm không khóc, nhẫn nhục đợi cha mẹ và bà nội đến cứu. Bố mẹ đi du lịch xa anh cũng ôm chiếc chăn dâu tây ngoan ngoãn ngồi đợi cha mẹ trở về, cho đến khi bà nội nói hai người đã lên thiên đường, mãi mãi không bao giờ trở về.

Đến bây giờ, anh vẫn phải ôm chiếc chăn đó thì mới có thể ngủ ngon được.

Nghĩ đến đó Tồn Hy đột nhiên cười chính bản thân mình, chuyện xấu hổ này anh cũng chẳng dám kể cho ai cả, kể cả Anna cũng không biết, nếu như để cô ấy biết chắc chắn sẽ cười anh mất.

“Kỷ Tồn hy, anh có đó không?”

Một tiếng nói nhỏ nhẹ vang lên kéo anh về với hiện tại, anh nghe thấy tiếng nói vòng vào từ bên ngoài nhà kho, tiếp theo là Hân Di nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Tồn Hy nhìn cô nói: “Cô đến đây làm gì?”

“Tôi...” Hân Di giật mình không biết có phải làm thế nào: “Tôi nghĩ anh chưa ăn gì nên chuẩn bị iét đồ ăn đêm cho anh, còn có chăn nữa.” Nói xong cô quay người lôi từ ngoài cửa vào một túi to, bên trong là một tấm đệm trải giường với một tấm chăn, cô trải đệm và chăn ra đất, chuẩn bị chỗ cho anh ngủ: “Như thế này đêm anh sẽ ngủ ngon hơn một chút!”

Tồn Hy im lặng chú ý quan sát nhất cử nhất động của cô.

“Chắc anh còn đang giận lắm đúng không?” Cô nói với dáng vẻ lúng túng đầy tội lỗi, rồi đưa cho anh một chiếc bánh bao nhân thịt: “Xin lỗi, đều là do tôi mà anh bị rơi xuống nước, còn hại anh bị ba mẹ tôi trách mắng nữa.”

Anh đưa tay lấy bánh rồi nói với thái độ không mấy vui vẻ: “Cô xin lỗi tôi để làm gì? Việc này đâu phải lỗi của cô.”

“Nhưng nếu không phải là tôi thì anh cũng không phải ở nơi này, xin lỗi, khổ cho anh rồi.” Cô lại xin lỗi lần nữa.

Sao cái cô này không chịu nghe lời gì thế? Động chút là xin lỗi, một chút cá tính cũng không có, chẳng trách luôn bị người khác lợi dụng, ức hiếp.

Kỷ Tồn Hy ngoạm một miếng bánh lớn rồi nhìn Hân Di một lượt từ trên xuống dưới từ dưới lên trên, cô lại đeo đôi kính cận to có viền đen, trông như một cô ngốc, đúng là một cô gái quê mùa, chẳng có gì đặc biệt. Anh thở dài: “Không phải tôi đã tặng cô mắt kính áp tròng rồi sao, sao cô

không đeo? Nhìn cô bây giờ xem, trang điểm, ăn mặc kiểu gì mà không khác gì nhà quê thế!”

“Tôi nhà quê?” Hân Di giật mình, nhìn anh một lượt rồi nói: “Thế nhưng anh bây giờ... cũng có đẹp đẽ gì đâu.”

Tồn Hy nghe thấy vậy, miệng đầy bánh vẫn chưa nuốt trôi chút nữa thì bị nghẹn: “Shit!” Anh chửi thề. Cô mắng anh thế cũng không sai, điệu bộ đen đui, đáng thương của anh bây giờ cũng khác gì cô đâu: “Rốt cuộc sao tôi lại rơi vào cái chốn này chứ?”

“Tất cả đều là do tôi đi nhầm phòng trên tàu, xin...”

Lại thế rồi, cô lại xin lỗi: “Câm miệng lại cho tôi.” Anh bực mình hét lên: “Tôi đã nói rồi, cô không được cứ mở miệng ra là nói xin lỗi tôi.”

“Ờ, xin...” Hân Di lại quen miệng định nói xin lỗi thế nhưng phát hiện kịp thời nên ngay lập tức ngậm miệng lại.

Nhìn cái bộ dạng khốn khổ, khúm núm như làm sai việc của cô anh thấy buồn cười: “Cô gái như cô nhược điểm lớn nhất chính là thiếu tự tin. Bình thường cô hay làm gì?”

“Tôi...” Hân Di nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi đọc tiểu thuyết tình cảm, đũa móc, xem buôn bán trên mạng...”

“Đủ rồi, đủ rồi, nghe chẳng khác gì mấy cô gái quanh năm trong nhà không ra ngoài! Cô không thể làm việc gì có ý nghĩa hơn một chút à?”

“Tôi...” Hân Di đỏ mặt nói: “Hồi nhỏ tôi rất thích học môn mỹ thuật.” Cô chỉ lên chiếc giá trên tường, ở đó bày rất nhiều tác phẩm gốm sứ đủ màu sắc.

“Những thứ này là của cô?” Tôn Hy thuận tay cầm luôn một cái lên xem đi xem lại: “Trông cũng được đấy chứ, bà nội tôi rất thích đồ gốm sứ, nếu mà cô có cơ hội gặp bà tôi thì nhất định hai người nói chuyện sẽ vui vẻ lắm!”

“Thế à?” Bà của anh ấy có giống như những người già khác không? Cô vừa lóe lên chút hy vọng gặp mặt thì ngay lập tức lại rơi vào cảm giác lạc lõng. Cho dù bà anh ấy là người thế nào thì cô cũng đâu có cơ hội gặp mặt cơ chứ.

“Đây là cái gì?” Tôn Hy cầm một chiếc hộp nhỏ hình vuông lene xem rồi thổi phù một lớp bụi phủ dày trên đó.

“Đây là...” Tim Hân Di đập thình thịch, cô nhảy dựng lên cướp lại chiếc hộp: “Anh không được xem cái này.”

Phản ứng mạnh mẽ của cô càng làm anh tò mò, anh hỏi dồn dập: “Rốt cuộc là cái gì?”

“Là... hộp ước nguyện”

“Hộp ước nguyện?” Tôn Hy nhíu mày rồi nhân lúc Hân Di không chú ý anh đã nhanh tay cướp lại chiếc hộp, anh mở ra xem, trong đó là một hộp đầy những mảnh giấy nhỏ với những nét bút chì viết nghiêng ngả, xiêu vẹo: “Thầy giáo không gọi đến tên mình. Có người đón sinh nhật với mình. Có người nhớ sinh nhật của mình...” Anh cầm từng mảnh từng mảnh và đọc to lên: “Khi chơi trốn tìm mọi người tìm ra mình để mình về nhà, đừng quên tìm mình nhé...” Anh ngừng lại rồi nhìn đôi má ửng hồng của cô.

Cô luôn bị mọi người lãng quên sao? Ngay cả chơi trốn tìm với bạn cô cũng bị bạn bè bỏ quên ở một góc nào đó sao?

Tôn Hy nhíu mày, không hiểu cảm giác chua xót ở đâu trong người anh đã dâng lên sống mũi, cay cay, anh đọc mẫu giấy cuối cùng: “Gặp một

người yêu mình, bà mình cũng yêu người ấy.”

“Đừng đọc nữa.” Hân Di hét lên rồi cướp lại chiếc hộp.

Anh cười nhìn cô rồi nói: “Ước nguyện cuối cùng của cô giống tôi.”

“Thật à?” Cô khựng người lại, mắt sáng lên.

“Tôi suýt nữa thì thực hiện được rồi, thế nhưng tiếc là cô ấy đã bay đến một nơi rất xa.” Anh hạ giọng, cố kìm nén cảm xúc đang tràn về.

Hân Di im lặng, sao cô có thể quên rằng anh có một cô bạn gái rất xuất chúng cơ chứ? “Cô ấy chọn vũ đài mà không chọn anh, anh có giận không?” Cô hỏi nhỏ nhẹ.

Tồn Hy im lặng một lúc rồi lắc đầu: “Tôi mãi mãi không bao giờ giận cô ấy.” Câu nói của anh ẩn chứa sự bất lực: “Lần đầu tiên công diễn cô ấy đã bị ngã, nhưng cô ấy không hoảng hốt, cô ấy đứng dậy và tiếp tục biểu diễn, tôi yêu cô ấy chính vì tinh thần nỗ lực không ngừng ấy. Tôi hiru cô ấy yêu ba lê như thế nào, sao tôi có thể giận vì cô ấy đã lựa chọn vũ đài chứ?” Nói xong anh lấy trong túi áo ra một chiếc móc chìa khóa hình chiếc giày múa ba lê rồi cứ mân mê chơi với nó.

Đó chắc là món quà mà Anna tặng anh ấy rồi? Hân Di nhìn đầy ngưỡng mộ, cô cảm nhận được tình cảm sâu đậm mà anh dành cho cô gái ấy, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút tủ thân và khó chịu.

“Hắt xì.” Anh đột nhiên hắt hơi một cái.

“Anh sao thế? Bị lạnh rồi à?” Cô giật mình lo lắng.

“Không sao, chắc là do mũi tôi mẫn cảm quá thôi.” Anh lắc đầu tỏ vẻ cứng cỏi.

“Anh đắp chăn vào đi!” Cô kéo anh ngồi lên chiếc đệm cỏ rồi vụng về đắp chăn cho anh, thấy đầu tóc anh còn ướt nhẹ cô đâm lo, mấy giây sau đó mắt cô sáng lên như vừa nghĩ ra điều gì đó: “Đúng rồi, ở đây chắc là óc máy sấy tóc.” Cô đi đến góc nhà rồi tìm trong chiếc hòm toàn đồ linh tinh, quả nhiên lát sau cô đã tìm được một chiếc máy sấy tóc loại nhỏ.

“Anh đi sấy đi, nếu tóc không khô thì ngủ sẽ bị đau đầu lắm.”

“Thôi không cần, cái này có gì đâu chứ, lát nữa là khô ngay ấy mà.”

“Không được.” Cô cứng giọng. “Đến đây tôi sấy cho.” Tay cô chạm vào đầu anh, từng ngón tay len vào từng lọn tóc, linh hoạt và nhẹ nhàng.

Cô đang làm gì thế? Anh nghĩ ngợi một hồi. Từng động tác từ tay cô rất dịu dàng và ấm áp, giống như có phép màu vậy, đang mơn man từng sợi tóc và cũng đang mơn man từng mạch máu trái tim anh.

Lạ thật, rõ ràng là anh đã muốn từ chối, nhưng không hiểu sao cơ thể lại thả lỏng một cách thoải mái để hưởng thụ cảm giác này.

“Kỳ Tồn Hy, anh... không muốn đưa bé phải không?” Cô hỏi nhỏ.

Anh giật mình, nghĩ ngợi chốc lát mới hạ giọng nói: “Không phải tôi không muốn chịu trách nhiệm mà là tôi đã có bạn gái rồi, tôi không thể có lỗi với cô ấy.”

“Ờ, tôi biết rồi.”

“Hơn nữa, nói thẳng ra là hai chúng ta đều là người lạ, cuộc sống của chúng ta không nên có cuộc gặp gỡ này, cô cũng không nên vì đứa trẻ mà làm cho cuộc sống của mình phức tạp hơn.” Anh phân tích.

“Ờ, anh nói cũng có lý. Vậy... ngày mai, tôi đi bệnh viện làm thủ tục phá thai.”

“Đó là cách tốt nhất.” Anh thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng đột nhiên anh cảm thấy ướt sau gáy. Là nước mắt của cô sao? Anh hoài nghi thế nhưng lại không có dũng cảm để quay lại nhìn, anh không được mềm lòng, tuyệt đối không được.

“Được rồi, khô rồi đấy.” Hân Di tắt máy sấy tóc rồi giả vờ nói bằng giọng vui vẻ: “Anh đi ngủ đi, tôi đi đây.” Cô quay người toan bước đi.

Cứ để cô ấy đi như thế sao? Tồn Hy nhìn chăm chăm vào cô rồi cảm thấy không nỡ để cô đi như thế, anh lên giọng: “Cô phải ở lại đây với tôi.”

“Cái gì?” Cô giật mình.

“Không phải cô nói là do cô hại tôi phải ngủ trong cái xó xỉnh này sao? Nếu đã như thế thì cô phải ở lại đây cùng chung hoạn nạn với tôi.” Anh tỏ thái độ không khác gì đứa trẻ đang kiêu cố.

Cô chau mày một hồi rồi nói: “Nhưng không phải anh đã nói là không phải lỗi của tôi sao. Anh còn nói tôi không được xin lỗi nữa mà?”

Một câu nói của cô thôi nhưng làm anh không nói được gì nữa, anh nhìn cô với ánh mắt buồn rầu.

Anh nhìn cô khiến cho tim cô đập liene hồi, chẳng còn cách nào khác cô xua tay nói: “Được rồi, được rồi, tôi ở lại với anh. Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

Hai người nói chuyện đến nửa đêm, nói chuyện anh có sự nghiệp vững vàng như hôm nay, nói những giấc mơ thuần khiết của cô, nói những chuyện ngày nhỏ xấu hổ của hai người. Sau đó, có thể do đêm muộn quá, Kỷ Tồn Hy không còn sáng suốt như mọi ngày nữa nên anh đã kể cho cô nghe bí mật về chiếc chăn dâu tây mẹ anh tặng, nguyên nhân mà anh không ngủ được. Cô nghe xong cảm thấy rất buồn cười, sau đó cô nhẹ nhàng hát ru anh ngủ.

Anh ngủ. Còn cô cả đêm không ngủ. Trời vừa sáng cô nhẹ nhàng rời khỏi đây, một mình lặng lẽ đến bệnh viện nhỏ duy nhất ở trên đảo để chuẩn bị làm thủ tục phá thai.

Hân Di cứ nghĩ chỉ cần nói một câu với bác sĩ là xong không ngờ làm thủ tục phải có cả sự đồng ý của cha đứa bé mới được, cô nhất thời không biết làm thế nào, d dang đứng ngòì nhắp nhòm lo lắng thì Tồn Hy đến.

“Làm sao mà cô lại đến đây một mình? Không phải đã nói là cùng nhau chia sẻ hoạn nạn rồi sao?” Tồn Hy nói với giọng đầy trách móc.

“Nhưng...” Hân Di thấy xót xa khi nhìn anh, cô không muốn anh nhìn thấy bộ dạng tiêu điều như thế, cô có cảm giác khi lấy thìa nôi ra cô sẽ khóc đau đớn, tan nát.

“Anh ơi, mời anh ký tên vào đây.” Hộ lý đưa giấy đồng ý làm thủ tục cho anh ký, nhưng anh cầm bút mãi mà không đặt xuống ký được.

Ông bác sĩ già bên cạnh thấy anh do dự như thế liền thật lòng nói: “Trước khi tiến hành, chúng tôi vẫn muốn siêu âm lại lần nữa.”

Thế là, Trần Hân Di nằm trên giường để bác sĩ siêu âm lại cho cô, Kỷ Tồn Hy thì lo lắng ngòì bên cạnh, chốc chốc lại nhìn bào thai cong như hình con tôm khô trên màn hình.

“Đây là hình ảnh con hai người đấy.” Bác sĩ cười và nói tiếp: “Còn nữa, nghe thấy chưa? Đây là tiếng tim đập của bé.”

Tim đập? Hân Di và Tồn Hy đều sáng mắt lên, tia hy vọng len lỏi trong họ. Em bé nhỏ như thế này đã có tim rồi sao?

Thình thịch, thình thịch,... tiếng tim đập rất nhỏ vang lên, tiếng tim đập nhỏ nhưng lại có sức va chạm mạnh mẽ vào trái tim của hai người lớn.

Đây chính là con đấy! Là con của chúng ta đấy! Là một sinh mệnh đang sống đấy!

Hân Di nghẹn ngào, cô lặng lẽ rơi nước mắt. Tồn Hy nhìn đôi mắt đỏ mọng của cô, bất giác đưa tay ra.

Hai đôi tay nắm chặt lấy nhau, cùng run rẩy, cùng một ý nghĩ.

“Bà nói cái gì? Hân Di nhà tôi trốn đi phá thai?” Bà Tây Thi hét lên qua ống nghe với người nói cho bà cái tin dữ ấy, được lắm, đứa con gái ngọc ngà, về nhà bà cho biết tay. Nghĩ rồi bà cúp máy cái rầm sau đó quay sang nói với ông Hồ Đồ: “Ông ơi, ông có nghe thấy gì không? Con Hân Di nhà mình đi phá thai rồi.”

“Cái gì? Phá thai?” Trả lời câu nói không phải là ông Hồ Đồ mà là một người phụ nữ có tuổi không biết từ bao giờ đã đứng trước cửa nhà bà Tây Thi, người phụ nữ đeo dây vàng, dáng vẻ toát lên nét quý phái, sang trọng, thế nhưng trên mặt là vẻ thất thần, lo lắng: “Bà nói chặt nội yêu quý của họ Kỷ nhà tôi bị bỏ đi rồi sao?”

“Bà là ai?” Bà Tây Thi nheo mắt nhìn rồi hỏi.

“Tôi là bà nội của Tồn Hy, tôi tên Kỷ Uông Trân Châu.” Bà Trân Châu vội vàng bước lên trước rồi nhiệt tình bắt tay bà Tây Thi: “Tối qua bà gọi điện nói cháu tôi đang ở đây, bà nhớ không?”

“Ồ, hóa ra bà là bà nội của cái tên đáng chết ấy!” Bà Tây Thi nghi ngờ khi thấy bà Trân Châu đeo dây vàng bạc sáng chói: “Quái lạ, không phải nhà bà rất nghèo hay sao?”

“Nhà chúng tôi nghèo?” Bà Trân Châu không hiểu, bà quay lại nhìn hai người vệ sĩ đứng đằng sau hai chiếc xe phân phối lớn, rồi lại nhìn hai chiếc ô tô hàng hiệu kiểu dáng sang trọng của mình, nhà bà như thế này mà nghèo à?

“Không đúng, bà nói bà họ Kỳ, cháu bà là Kỳ Tồn Hy?” Bà Tây Thi nghĩ một hồi rồi thấy hình như mình đã mắc phải lỗi lầm tay trời: “Kỳ Tồn Hy không phải là tổng giám đốc của tập đoàn Ma Pháp Linh đấy chứ?”

Sai, sai, sai! Làm gì có chuyện bà ấy đến cái nơi nghèo nàn này cơ chứ? Đúng là bà đã sai khi coi thần tài là ôn thần! Bà Tây Thi đau đầu suy nghĩ, nghĩ đến chuyện cha đưa con trong bụng con gái bà là người kế thừa tập đoàn Ma Pháp Linh mắt bà sáng lên khi thấy tiền bạc.

“Đừng nói tới chuyện này vội.” Bà Trân Châu lo lắng làm ngắt dòng suy nghĩ của bà Tây Thi: “Bà nói con gái bà đi phá thai à? Như thế sao được chứ! Họ Kỳ nhà tôi mấy đời đều là con một, chúng tôi hớ khần lắm mới có cháu! Mau dẫn tôi đến bệnh viện, chúng ta nhất định phải ngăn nó lại.”

Thế là bà Tây Thi cùng ngồi trên chiếc xe sang trọng với bà Trân Châu rồi lao như bay tới bệnh viện, vừa xuống xe đúng lúc thấy Tồn Hy đỡ Hân Di đi ra.

Xong rồi! Lẽ nào hy vọng con gái bà bước vào nhà cao cửa rộng đã bị tắt ngấm? Bà Tây Thi thầm nghĩ.

Xong rồi! Lẽ nào hy vọng được ôm đứa cháu nội của bà chỉ còn là con số không? Bà Trân Châu nghĩ.

Hai người đồng loạt lao đến hỏi: “Đứa bé đâu?”

“Đứa bé...” Cả Hân Di và Tồn Hy ngại ngùng nhìn nhau, lâu sau mới lắp bắp trả lời: “Chúng tôi quyết định sinh đứa bé!”

Oh yeah! Con gái bà bước chân vào nhà giàu quyền quý, bà tất nhiên cũng được hưởng phúc! Bà Tây Thi nghĩ.

Oh yeah! Chắt yêu quý của bà vẫn còn, vậy là hương hỏa nhà họ Kỳ đã có người chăm lo. Bà Trân Châu nghĩ.

Hai người gia ngay lập tức hạ lệnh: “Hai đứa kết hôn ngay lập tức!”

Việc không thể chậm trễ, dưới sự chỉ đạo và thúc ép của bà Tây Thi và bà Trân Châu, hai người trẻ tuổi nhanh chóng bị đưa vào một nhà thờ nhỏ, và tiến hành đám cưới công khai.

Kỳ Tồn Hy đương nhiên chẳng vui vẻ gì cả, thế nhưng bà Trân châu nói tuổi bà đã cao, rất muốn có chắt để bế, hơn nữa để một cô gái làm mẹ mà không kết hôn thì sẽ bị người đời chỉ trích, lương tâm để đâu được chứ? Thấy Tồn Hy vẫn không gật đầu, bà Trân Châu bực mình uy hiếp nói sẽ báo tin này cho Anna.

Tồn Hy vừa lo vừa giận, chẳng biết phải làm gì vào lúc này cả.

Hân Di hiểu rõ Tồn Hy không muốn nên chủ động tỏ ý không muốn bước chân vào nhà họ Kỳ, thế nhưng khi vừa nói như thế đã nhận ngay một cái tát của bà Tây Thi trước mặt bao nhiêu người, bà còn mắng cô không biết nhục nhã hay sao mà từ chối. Kỳ Tồn Hy thấy cô chịu uất ức như thế nên cũng đồng ý kết hôn.

Người cuối cùng phản đối đám cưới là ông Hồ Đồ, ông nói muốn ông gả tay không đưa con gái ông khổ công nuôi lớn bấy lâu nay cho người ta, ông nhất định không đồng ý. Thế nhưng bà Trân Châu nói bà sẽ không cắt giảm nhân công ở công xưởng nhà họ Kỳ mới mua, tạm thời để cho dân trên đảo một con đường sống. Dưới áp lực của người dân, ông Hồ Đồ đành phải gật đầu.

Cuối cùng, trải qua bao nhiêu chuyện, đám cưới cũng được diễn ra một cách thuận lợi, người dân trên đảo nhiệt tình ủng hộ, còn bà Trân Châu và bà Tây Thi thì vui vẻ nói cười không ngớt.

Hôn lễ kết thúc, bà Trân Châu mời tất cả người dân trên đảo đến nhà hàng ăn hải sản tươi. Mọi người cùng ùn ùn kéo đi, chỉ còn lại cô dâu chú rể ngạc nhiên ngồi nhìn nhau.

Hân di nhìn gương mặt không chút vui vẻ của Tồn Hy rồi cúi đầu nói: “Xin lỗi.”

“Cô lại xin lỗi cái gì hứ?” Cô không xin lỗi là tốt, hể xin lỗi lại càng làm anh tức thêm: “Cô cũng bị ép kết hôn, việc này trách cô được sao?”

Thế nhưng nếu không trách cô thì trách ai đây? Hân Di nghĩ, cô hiểu anh không vui vẻ gì khi phải lấy cô, chắc chắn lúc này anh đang nghĩ tới Anna.

“Thực ra... anh không cần phải đồng ý kết hôn, một mình tôi sẽ học cách chăm lo cho em bé!” Cô ghen ngào nói.

“Mình cô làm được không? Ngay cả cuộc sống của mình cô cũng làm cho nó rồi tung lên, làm sao mà chăm sóc con được chứ?” Anh lạnh lùng.

Cô im lặng.

“Hơn nữa, sao tôi có thể để mẹ của con tôi phải chịu đựng người khác cười chê, chế nhạo được?” Anh nói thêm.

Đây hình như mới là nguyên nhân chính trả lời cho câu hỏi vì sao anh lấy cô, bởi vì anh thực sự không nhẫn tâm khi nghĩ tới cảnh Hân Di bị người khác nhìn với ánh mắt kỳ thị. Hân Di nhìn trộm Tồn Hy, cô thấy cảm động vô cùng, tuy bề ngoài anh tỏ ra là một người lạnh lùng, nhưng thực chất ẩn chứa trong anh là một người hết sức dịu dàng.

“Cảm ơn anh.” Cô không xin lỗi nữa mà chuyển sang cảm ơn.

**Hình như anh càng cảm thấy tức giận hơn nữa: “Cảm ơn cái gì?”
Giọng anh thô lỗ và cục cằn: “Tôi làm vậy cũng chỉ là tạm thời thôi,
đợi khi nào cô sinh em bé xong, chúng ta lập tức ly hôn.”**

“Cái gì?” Cô giật mình.

**“Cô yên tâm, đến lúc đó tôi sẽ cho cô một khoản tiền, coi như là
tiền phí chăm sóc con.”**

CHƯƠNG 4

SỨC MẠNH CỦA CHIẾC BÁT HẠNH PHÚC

**Anh bắt cô phải ký một bản hợp đồng, hợp đồng ghi rõ cuộc hôn
nhân của hai người sẽ chấm dứt khi đứa bé ra đời. Chỉ cần đứa nhỏ
sinh ra đời là hai người lập tức ly hôn, anh không những sẽ cho cô một
khoản tiền lớn mà mỗi tháng còn gửi một khoản cố định vào tài khoản
cho cô.**

**Ký bản hợp đồng này, coi như dù cô không còn là dâu con nhà họ
Kỷ nữa nhưng vẫn có thể đảm bảo cuộc sống.**

**Cô có thể không ký, chỉ cần có đứa bé, chỉ cần có bà nội bên cạnh
thì địa vị của cô trong nhà họ Kỷ chắc chắn không bao giờ lung lay, chỉ
có điều cô không muốn nhìn cảnh anh vì chuyện này mà suy nghĩ quá
nhiều, nên cô đồng ý.**

**Cô lặng lẽ ký tên, nhân lúc Tồn Hy không chú ý, cô lặng lẽ xóa
phần nhận tiền. Cô không muốn nhận tiền của anh, cô vẫn có thể nuôi
sống được bản thân mình, chỉ cần đến lúc đó anh chăm sóc tốt cho đứa
bé, để đứa bé có thể lớn lên một cách vui vẻ ở nhà họ Kỷ.**

Cô chỉ cần như thế thôi, còn những thứ khác, cô không dám nghĩ, cũng không được nghĩ tới.

Hân Di cười đau khổ một mình rồi kéo hành lý lên xe bus.

Sau đám cưới, bà Trần Châu muốn đưa Hân Di cùng về luôn nhà họ Kỷ thế nhưng ông Hồ Đồ và bà Tây Thi không nỡ xa con nên muốn giữ cô ở lại một đêm. Bà Tây Thi dạy con một loạt các quy tắc nên làm khi làm dâu con nhà người ta, ông Hồ Đồ thì lại đi đi lại lại bên cạnh, thỉnh thoảng khóc mấy câu.

Sáng sớm hôm sau, Hân Di lên chỗ trọ trên Đài Bắc thu dọn đồ đạc rồi đợi Tôn Hy đến đón cô dâu mới về nhà. Nhưng đợi từ sáng sớm đến tối vẫn không thấy bóng anh dâu.

Gọi điện thoại cho anh mới biết hôm nay anh có cuộc hẹn, anh bảo cô tự thuê xe về.

Cô biết là anh cố ý làm như thế bởi vì anh không muốn đối mặt với người vợ mà mình bị ép cưới về nên mới giả vờ bận rộn, không đến đón, cũng không quan tâm đến cô. Cô cũng không trách anh, cuộc hôn nhân này vốn chẳng ra làm sao cả, anh ấy tức giận cũng là lẽ thường tình thôi.

Chỉ là do cô chưa hề nghĩ đến chuyện này, người luôn quên mất bản thân mình thì ngay cả cuộc hôn nhân của mình cũng bị chú rể lãng quên, điều này khác hoàn toàn với giấc mơ thuở nhỏ của cô đó là có một chàng hoàng tử cười ngửa trắng đến đón cô.

“Chả còn cách nào khác, ai bảo mình không phải là công chúa.” Hân Di tự than thở. “Công chúa chính thức là Anna cơ mà, người Kỷ Tôn Hy muốn lấy là cô ấy cơ mà. Đối với anh ấy mà nói, mình chỉ là phiền phức mà thôi.” Cô và đứa bé trong bụng đều là phiền phức, còn anh thì không thể không đối mặt với trách nhiệm.

Hân Di thở dài, cô chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn từng con phố chậm chậm trôi qua, đột nhiên một tấm biển quảng cáo lọt vào tầm mắt của cô.

Triển lãm đồ gốm sứ Trung Sơn Long.

Trung Sơn Long là nghệ nhân gốm mà cô ngưỡng mộ nhất. Trở thành một nghệ nhân gốm ưu tú cũng đã từng là giấc mơ của cô. Thế nhưng giấc mơ chỉ là giấc mơ, cô chỉ là một cô gái bình thường, cô không nghĩ rằng bản thân mình có thể làm được.

Cô nhìn tấm biển quảng cáo ấy rồi nghĩ ngợi một hồi, cô kêu tài xế dừng xe trước cửa rạp triển lãm. Không ngờ thời gian mở cửa đã hết, cửa lớn đã đóng từ bao giờ.

Cô đang không biết phải vào trong bằng cách nào thì một chàng trai đang nói chuyện với bạn trên bậc thềm lại chú ý đến cô. Mắt anh sáng lên rồi bước về phía cô: “Hân Di”

Hân Di giật mình, cô nhìn anh cười rồi hỏi: “Anh là?”

“Tôi là Dylan, cô quên rồi sao?” Ánh mắt anh ấy tỏ vẻ bị tổn thương khi cô không nhận ra anh: “Ở nhà thờ của cha Johns chúng ta đã gặp nhau rồi, tụi trẻ giới thiệu chúng ta, cô nhớ không?”

“À, đúng rồi.” cô nhớ ra rồi, tụi trẻ còn gọi anh là “ba Dylan” nữa mà, tụi nhỏ còn nói đùa là “ba Dylan” và “mẹ Hân Di” là một đôi cơ mà.

Hân Di đột nhiên cảm thấy xấu hổ, hôm đó trong đầu cô chỉ nghĩ tới chuyện của em bé nên không có ấn tượng gì về anh cả: “Xin lỗi, lúc này tôi không nhận ra anh.”

“Câu này thật làm đau lòng người khác quá. Cô biết không, phụ nữ lần đầu gặp tôi thường không thể quên được tôi, sau đó thì ngày nào cũng thầm thương trộm nhớ tôi.” Dylan vừa cười vừa nói, điệu bộ hóm hỉnh.

Thầm thương trộm nhớ? Hân Di thấy có chút buồn cười, làm sao lại có người mặt dày đến thế nhỉ? Có điều nhìn anh ấy điển trai, thông minh, da trắng, đích thực là có chút khiến người ta mê mẩn.

“Anh cũng đến xem triển lãm đồ gốm sứ à? Anh cũng thích đồ gốm sứ à?” Cô hỏi.

Anh không phủ nhận mà hỏi cô: “Còn cô thì sao? Tôi nghe tụi nhỏ nói cô nặn đồ gốm rất đẹp.”

“Tôi có biết gì đâu, chỉ là tiện tay nặn chơi thôi mà.” Cô lắc đầu rồi nghĩ đến hiện tại thở dài một câu: “Đáng tiếc tôi đến muộn, triển lãm đóng cửa rồi.”

“Cô rất muốn xem à?”

“Ờ, Trung Sơn Long là nghệ nhân gốm tôi thích nhất, tôi rất muốn được tận mắt ngắm tác phẩm của ông ấy.”

Mắt Dylan sáng lên, anh cười nhẹ rồi nói: “Vậy cô đi theo tôi.”

“Cái gì?” Hân Di còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra lúc này thì Dylan đã kéo cô đi vào từ cửa sau, không hiểu anh ấn công tắc ở đâu mà khi hai người bước vào các ngọn đèn đã tắt từ trước bỗng sáng lên như chào đón hai người, cô giật mình nói: “Như thế này không hay đâu, Dylan, chúng ta cứ lén lút mà đi vào cũng được mà...”

“Không sao đâu, cô yên tâm.” Dylan dẫn cô vào trong rồi nói: “Không phải cô rất thích xem tác phẩm của Trung Sơn Long sao? Cứ

xem đi nhé!”

Không cần Dylan nói nhiều, ánh mắt của Hân Di đã bị những tác phẩm vừa đẹp vừa đặc biệt của Trung Sơn Long cuốn hút, cô vừa xem vừa suýt xoa khen ngợi, cuối cùng cô dừng lại trước một tác phẩm đặc biệt.

Đó là một chiếc bát, rất to, chiếc bát hình tròn với vẻ đầy đặn, viên mãn, bề ngoài nhìn trong suốt, mỏng manh nhưng lại mang lại cho người xem cảm giác rất nồng hậu, bị cuốn theo sự ấm áp của nó.

Cô nhìn nó mà ngây người, chỉ là một chiếc bát với vẻ ngoài rất tầm thường thôi nhưng lại khiến cô có cảm giác xót xa pha lẫn chút ngọt ngào trong tim.

“Hình như cô rất thích chiếc bát này?” Dylan hỏi.

“Ừ, nó mang đến cho tôi một cảm giác rất lạ.” Cô gật đầu nói.

“Cảm giác thế nào?”

“Cảm giác... hạnh phúc.”

“Hạnh phúc?”

“Anh nhìn đi, nó tròn với vẻ rất viên mãn, bề ngoài rất mỏng, cảm giác như gỗ nhẹ là có thể vỡ, thế nhưng màu men lại rất trầm, rất thật, mang lại cho người xem cảm giác rất ổn định, hạnh phúc không phải như thế hay sao? Làm cho con người cảm giác ấm áp, an toàn thế nhưng vẫn không tránh được cảm giác sợ hãi khi thấy nó mỏng manh, dễ vỡ.”

Dylan nghe xong im lặng một hồi. Lát lâu sau anh mới nhẹ nhàng hỏi: “Cô định nghĩa hạnh phúc như thế nào?”

“Hạnh phúc à? Giống như khi mua cơm hộp, ông chủ thêm cho anh một chút thức ăn, khi chen lên xe bus có người nhường anh lên trước, khi sinh nhật có người chúc mừng anh, khi chơi trốn tìm có người sẽ tìm thấy anh...”

“Đây là hạnh phúc của cô sao?” Dylan chau mày, đó đều là những việc nhỏ nhặt nhưng không khó hoàn thành mà.

“Đúng thế, rất đơn giản phải không?” Hân Di cười nhạt, đối với cô mà nói không hiểu sao những chuyện đó lại rất khó.

Dylan nhìn cô một hồi lâu, đằng sau nụ cười nhạt của cô là vẻ cô đơn khó tả, anh đang định nói điều gì đó thì điện thoại cô đổ chuông, cô giật mình sợ tiếng chuông khiến cho bảo vệ triển lãm chú ý.

“Alo ạ, cháu là Hân Di, bà nội ạ... chụp ảnh cưới ạ? Không cần đâu bà ạ, cháu nghĩ Tôn Hy không có thời gian... Cháu biết rồi, cháu đến ngay ạ.” Cô cúp máy.

“Sao? Hình như tôi nghe thấy cô phải chụp ảnh cưới à? Không phải có em bé rồi phải cưới đấy chứ?”

Sao anh ấy biết chuyện này? Hân Di chớp mắt, hai má ửng hồng.

“Không phải chứ? Cô thật sự kết hôn vì đứa bé hay sao?” Anh vừa ngạc nhiên và cao giọng nói.

Cô vừa ngạc nhiên vừa hốt hoảng: “Tôi... tôi phải đi rồi, rất vui được gặp anh hôm nay, bye bye!” Nói xong cô vội vàng quay người toan bước đi.

“Đợi đã.” Dylan ngăn cô lại rồi nhìn cô một hồi lâu: “Tôi muốn tặng cô một món quà cưới.”

“Quà cưới?”

“Ừ.” Anh dẫn Hân Di đến cửa bên của triển lãm rồi nói cô đợi ở đó, mười phút sau anh quay lại với một chiếc hộp lớn trên tay rồi cười tươi đưa cho cô: “Tặng cô.”

Cô nhận món quà rồi rói rít cảm ơn. Cho đến khi về nhà họ Kỳ cô mới dám mở ra xem, chỉ nhìn một cái mà có cảm giác như hơi thở của cô ngừng lại.

Món quà anh ấy tặng cô chính là cái bát đó.

Sao có thể thế được? Hân Di không dám tin. Người con trai đó không những có thể làm cho cả hệ thống đèn trong buổi triển lãm sáng lên để chào đón hai người mà còn có thể tặng tác phẩm của Trung Sơn Long cho cô, anh ấy rốt cuộc là vị thần ở đâu đến chứ?

Trong hộp còn kẹp một tấm thiệp nhỏ, trên đó là nét chữ rồng bay phượng múa:

Hy vọng chiếc bát hạnh phúc này có thể mang lại cho cô hạnh phúc!

Hạnh phúc? Hân Di ngật ngừng suy nghĩ một hồi, cô thực sự có thể có nó sao?

Hạnh phúc, quả thực cách xa Hân Di lắm.

Cô vừa bước chân vào nhà họ Kỳ thì chồng cô mượn cơ đi công tác, mấy hôm không về nhà. Người làm trong nhà đều biết chồng cô không hề yêu cô cho nên không hề tôn trọng cô, cũng chẳng ai thèm quan tâm đến cô.

Bà Trân Châu gọi cô vào phòng nói bây giờ cô đã là chủ nhân mới của ngôi nhà này rồi. Sau này ngôi nhà này sẽ giao hết cho cô. Cô nghe xong mà phát hoảng, cô nói phải quay về công ty tiếp tục làm việc, bà nội lại nói con dâu nhà họ Kỷ không cần phải làm việc, bà đã xin nghỉ việc cho cô rồi, việc của cô bây giờ là chuyên tâm là vợ hiền dâu thảo nhà họ Kỷ mà thôi.

Hân Di cảm thấy rất khó nghĩ nhưng chẳng còn cách nào khác, đã bước chân vào nhà họ Kỷ rồi nên cô chỉ còn cách học làm bà chủ nhỏ của ngôi nhà này, đây cũng vì nghĩ cho đứa bé mà thôi.

Một mình cô làm quen với nơi lạ lẫm này, nhà họ Kỷ không chỉ bày biện toàn đồ vàng bạc bóng lộn, xa xỉ mà còn có một khu vườn sau rộng lớn nuôi mấy con dê, trong hồ còn nuôi cá sấu. Bà nội nói do ngày bé sức khỏe của Tồn Hy không tốt cho nên phải uống máu dê với cá sấu để bồi bổ. Bà còn nói thêm là do nhà họ Kỷ mấy đời đều là đơn truyền nên sợ trời gọi về, từ bé đã phải cho Tồn Hy mặc đồ con gái rồi chăm sóc như con gái.

Anh ấy mặc đồ con gái! Hân Di tưởng tượng ra cảnh Tồn Hy mặc bộ quần áo như công chúa, không không kiềm chế được nên cười thành tiếng.

Hóa ra hoàng tử ngày bé lại là một cô công chúa!

Cô tò mò ngắm các bức ảnh của anh từ ngày bé đến bây giờ, từ khi học tiểu học anh mới bắt đầu mặc quần áo con trai, bộ quần áo với chiếc gilê thắt thêm chiếc cà vạt nữa. Trông anh ngày đó rất đáng yêu.

Anh của ngày bé là một cậu bé xuất sắc của trường. Biểu diễn, hùng biện, chơi đàn,... anh đều giành hết giải này đến giải khác, cấp hai là lớp trưởng, đại học thì là hội trưởng hội học sinh sinh viên.

Cuối cùng là những bức ảnh khi anh bước chân vào xã hội, đẹp trai tuấn tú, phong độ, chính xác đẹp như một hoàng tử. Còn người đứng bên cạnh anh là một cô gái xinh đẹp, đoan trang, ánh mắt ngời sáng đầy tự tin.

Cô gái này, chắc là Anna?

Hân Di ngây người nhìn bức ảnh ấy. Bà Trân Châu thấy vậy liền nói: “Cháu đừng để ý, bây giờ bà chủ nhỏ của ngôi nhà này là cháu, cháu dâu duy nhất mà ta nhận cũng chính là cháu.” Bà nói một cách trịnh trọng.

Thế nhưng trong lòng Tôn Hy yêu chỉ có Anna mà thôi.

Hân Di chưa chát nghĩ, thế nhưng cô không nhắc đến chuyện này, cô tiếp tục nói chuyện với bà nội những chuyện từ nhỏ đến lớn của Tôn Hy, người già thường muốn nói đến những chuyện từ ngày xưa nên một khi đã nói chuyện thì cứ kể mãi không muốn ngừng.

Thế nhưng Hân Di lại thấy hứng thú với những câu chuyện của bà nội, cô muốn hiểu Tôn Hy thêm một chút, biết về anh thêm một chút.

“Đúng rồi, Hân Di, cháu đã bước vào nhà họ Kỳ rồi thì sau này cháu nhớ để mắt chăm sóc Tôn Hy nhé, có một số quy tắc cháu phải chú ý thay cho nó.”

“Quy tắc gì ạ?”

“Mỗi ngày một cốc sữa dê ấm, buổi sáng không thể uống đồ lạnh, sau bữa trưa mới được uống rượu, uống rượu cũng phải điều độ, bữa tối phải nhạt một chút, hấp thụ ít Cholesterol thôi, ba bữa đều phải ăn hoa quả, khi lái xe tốc độ không quá 60km/h...”

“60km/h?” Cô không nghe nhầm đấy chứ.

“Đúng thế.” Bà Trân Châu nghiêm giọng nói: “Bà không cho nói lái xe quá nhanh, quá nguy hiểm.”

Nhưng tốc độ 60km/h có quá chậm không nhỉ? Hân Di tiếp tục nghe tiếp một loạt quy tắc nữa: “Anh ấy thực sự chấp hành hết ạ?”

“Đương nhiên rồi. Tồn Hy là một đứa cháu rất có hiếu.”

Nhưng thật đáng tiếc, bà Trân Châu vừa mới nói như thế được có mấy tiếng thì đứa cháu yêu quý của bà không giữ thể diện gì cho bà cả. Đêm khuya hôm đó, Kỳ Tồn Hy cuối cùng cũng về nhà, hơn nữa còn uống say lúth khướt.

Bà tức giận tím mặt mày: “Tồn Hy, không phải ta đã nói với cháu uống rượu cũng phải có mức độ sao? Cháu uống như thế này cơ thể không chịu được thì sao hả? Ta đã cảnh cáo cậu ta không được để cho cháu uống nhiều rượu, để ta gọi điện thoại cho cậu ta...”

“Là... cháu... cháu muốn uống... bà đừng trách Anson.” Tồn Hy vừa lè nhè mấy câu, anh vừa loạng choạng bước lên cầu thang, suýt nữa thì ngã.

Hân Di thấy vậy vội vàng chạy lại đỡ: “Cẩn thận một chút.”

**Tồn Hy cảm thấy hơi ấm dịu dàng của người phụ nữ bên cạnh:
“Là... Anna à?”**

Hân Di chạnh lòng: “Tôi là Hân Di.” Cô nói nhỏ nhẹ.

“Đúng rồi, sao tôi lại quên mất chứ! Ở nhà còn có một cô vợ... đang đợi tôi mà.” Anh lăm bắm, nói rồi hất tay cô ra, tự mình bò lên cầu thang.

“Đứa bé này,sao lại uống ra nông nổi này chứ?” Bà Trân Châu chán nản nhìn theo bóng anh bò lên cầu thang: “Hân Di, giao cho cháu chăm sóc nó đây.”

“Dạ.” Hân Di gật đầu rồi đi theo Tồn Hy lên gác về phòng ngủ.

Tồn Hy vừa bước vào phòng là lao ngay vào nhà vệ sinh nôn lấy nôn để sau đó ngồi ngay xuống đất. Hân Di thấy anh không tỉnh táo, không biết bản là gì nên cô kiểm một chiếc khăn ấm, nhẹ nhàng lau quanh miệng cho anh.

Người anh toát ra mùi rượu nồng nặc, ngay cả hơi thở cũng sặc mùi rượu, người phụ nữ bình thường sẽ cả

ĐỊNH MỆNH ANH YÊU EM

Lương Uẩn Như
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Sự cứng rắn của Tồn Hy đã mang lại cho Hân Di sức mạnh, cô không còn thấy sợ hãi khi đối diện với người làm nhà họ Kỷ nữa, ít ra cô cũng là cô chủ của nhà họ Kỷ, khi cần yêu cầu thì cũng được đáp ứng.

“Tôi muốn xem thực đơn trước đây.” Cô nói với bà đầu bếp. Cô muốn biết thói quen ăn uống của bà nội và Tồn Hy, muốn nhớ xem anh thích ăn gì và không thích ăn cái gì. Cô còn thường xuyên nói chuyện với quản gia thăm hỏi tình hình mọi việc trong nhà, cô không cần phải tự mình giải quyết mọi việc thế nhưng khi cần thiết thì vẫn có thể nắm được tình hình.

Cô cũng chủ động gần gũi với bà nội hơn. Bà Trần Châu thích đồ gốm sứ, sau vườn nhà còn có một phòng làm gốm, còn có một chiếc lò nung, lúc rỗi rãi thì bà thường hay xuống đây nặn gốm, coi đó là niềm vui tuổi già, Hân Di cùng nặn với bà, thỉnh thoảng còn góp ý nữa.

“Hóa ra cháu cũng hiểu những thứ này à?” Bà Trần Châu vui vẻ nói.

“Cháu từ nhỏ đã thích nặn chơi, có điều không giống như bà nội thích mô phỏng lại các mẫu, tài nghệ của bà nội cao hơn cháu nhiều mà.”

“Bà mới là nặn chơi thôi.” Bà Trần Châu thấy phôi đất trong tay Hân Di đang cầm có hình cánh cung rất đẹp, bà rất thích: “Xem ra cháu cũng có tài năng bẩm sinh đấy, Hân Di, cháu có muốn bà mời thầy giáo đến dạy cho cháu không?”

“Không cần đâu ạ! Cháu chỉ là nặn cho vui thôi, chứ cháu không nghĩ tới chuyện trở thành nghệ nhân gốm đâu ạ.”

“Sao lại không? Cháu còn trẻ, lại có tiềm lực, chỉ cần học được thầy giỏi thì sau này tiền đồ rộng lớn lắm.

Cô? Tiền đồ rộng lớn? Hân Di lắc đầu, từ nhỏ cô không bao giờ dám mơ chuyện tốt thế này sẽ xảy ra với mình, cô không dám có giấc mơ nào quá lớn, bởi vì cô thường không làm được.

“Cháu thật không có tự tin vào bản thân gì cả.” bà Trân Châu dường như nhìn thấu những suy nghĩ của cô: “Cháu phải tin vào bà, bà là chuyên gia sưu tập tác phẩm gốm sứ, con mắt bà tuy không được mười phần chuẩn thì cũng phải được bảy tám phần, bà nói cháu có tài là có tài... đúng rồi, mấy hôm nữa để Dylan xem tác phẩm của cháu, xem cậu ấy nhận xét xem thế nào.”

“Dylan?” Hân Di ngạc nhiên, cái tên này làm sao lại giống tên người uòì tặng cô chiếc bát gốm hạnh phúc thế nhỉ? “Đó là ai thế ạ?”

“Đó chính là người quản lý tác phẩm nghệ thuật, bà đều mua tác phẩm gốm thông qua cậu ấy cả, cậu ấy là người quen của nghệ nhân Trung Sơn Long đó.”

“Nghệ nhân Trung Sơn Long? Đó là người cháu hâm mộ nhất đó.” Cô ngạc nhiên kêu lên.

“Bà cũng rất thích tác phẩm của ông ấy.” Bà Trân Châu mơ màng cười, ánh mắt như xa xăm hơn: “Trước đây khi còn trẻ bà với ông ấy còn yêu nhau nữa.”

“Thật ạ? Sau đó thì thế nào ạ?” Hân Di ngạc nhiên hỏi dồn dập.

“Haizz, đó là chuyện từ lâu lắm rồi...” Bà Trân châu thở dài và bắt đầu chậm rãi kể chuyện về mối tình đầu dang dở của bà.

Cứ như thế, tình cảm của hai người phụ nữ càng ngày càng thân thiết gần gũi. Lúc đầu bà Trân Châu cũng chỉ coi Hân Di là mẹ của đứa chắt của bà thôi thế nhưng dần dần bà lại có cảm tình với cô, bà thường xuyên nhắc nhở Tồn Hy phải chăm sóc cho cháu dâu của bà.

Kỷ Tồn Hy tuy cũng cảm thấy bản thân mình không nên lạnh nhạt với Hân Di thế nhưng trong lòng khó tránh khỏi khúc mắc, anh luôn giữ khoảng cách với vợ mình, đối xử lúc lạnh lúc nhạt.

Hân Di hiểu rõ nỗi khổ trong lòng anh nên cô cũng không yêu cầu điều gì cả, cô chỉ lặng lẽ âm thầm quan tâm anh. Cô nghe nói Tồn Hy không thích ăn đồ ăn bên ngoài, thích ăn món ăn nhạt thế là cô tự mình làm cơm rồi cho người khác mang đến công ty. Biết anh bận họp không có thời gian ăn cơm nên cô làm sandwich cho anh, để anh vừa xem công việc vừa ăn. Anh ghét việc ngày nào cũng phải ăn những món giống nhau, hình thức giống nhau thế là cô nghĩ đủ cách để chế biến món ăn. Chiếc chăn dâu tây của anh cô cẩn thận giặt bằng tay. Trong phòng anh bày đầy ảnh của Anna, cô thay anh lau chùi album. Thời gian của anh rất đáng quý nên mỗi ngày cô giúp anh chọn sẵn quần áo với cà vạt, để anh không mất thời gian lựa chọn. Anh đi từ sáng sớm đến tối muộn mới về, hai người rất ít có thời gian và cơ hội để nói chuyện nên cô dùng giấy nhớ tiện lợi dính mọi chỗ những điều cần dặn anh, ví dụ như nhắc anh đọc sách không nên đọc muộn quá, đói thì phải nhớ ăn đêm, lạnh thì phải mặc thêm quần áo.

Thực ra cô cũng không hiểu hết người vợ nên làm cái gì, nhưng những gì làm được cô đều cố gắng làm, bởi cô chỉ muốn đối xử tốt với anh, hy vọng anh thay đổi, cười nhiều hơn một chút.

Cô không muốn gây rắc rối cho anh, quãng thời gian hôn nhân chỉ kéo dài chín tháng, thế nên cô càng không muốn mang lại chút rắc rối gì cho anh cả. Cô tự mình đi mua sách dành cho thai phụ về để xem tự mình đến bệnh viện khám thai.

“Hôm nay lại có mình cô đến à?” Bác sĩ khám thai hỏi cô.

“Dạ vâng.” Cô cười ngại ngùng, lần trước bác sĩ nói hy vọng chồng cô sẽ đi cùng cô đến: “Tồn Hy... chồng cháu bận quá, không có thời gian.”

“Thì cũng phải tìm cách mà đến chứ, dù gì thì cũng là con của cậu ấy mà.” Bác sĩ tỏ vẻ không hài lòng. “Hơn nữa, có rất nhiều vấn đề liên quan đến thai phụ phải chú ý, tôi muốn nói riêng với cậu ấy, để cậu ấy lưu ý.”

“Bác sĩ nói với cháu cũng được mà.”

“Được rồi. Gần đây còn nôn nhiều nữa không?”

“Dạ, vẫn còn một chút.”

Sau khi khám xong Hân Di rời khỏi phòng khám, trên tay cô vẫn cầm bức ảnh vừa siêu âm của em bé xong, cô nhìn rồi ngậy người cười. Em bé đã lớn hơn một chút rồi! Không biết là con trai hay con gái nữa? Bác sĩ nói tạm thời chưa thể biết được giới tính của nó, nhưng cô hi vọng đó là một bé trai đáng yêu và đẹp trai, giống như cha nó.

Nhưng cho dù em bé lớn thế nào chỉ e rằng cô chỉ được ngắm nó có một lúc, đến lúc đó cô đã phải rời khỏi nhà họ Kỳ, rời khỏi con, cũng rời khỏi ... anh!

Nghĩ đến đây cô khụy luôn xuống mặt đất im lặng.

“Ôi chao, đây không phải là cô bạn gái cũ của tôi vì chuyện có thai mà đâu đâu cũng biết hay sao?” Giọng nói đầy vẻ châm biếm vang lên sau lưng cô.

Là Cổ Trì! Cô quay đầu lại, nhìn gương mặt không chút thiện ý của bạn trai cũ.

Cổ Trì cười nham hiểm, anh ta nhìn cô một lượt rồi nói: “Thế nào? Sao lại một mình đến phòng khám thế? Không phải đi phá thai đấy chứ? Thằng nhiều tiền kia không chịu trách nhiệm à?”

Cô chau mày, không thèm để ý đến hắn, nhưng giọng mỉa mai của hắn ta lại tiếp tục vang lên.

“Tôi nói rồi mà, dựa vào một người không nhan sắc, không có thân hình như cô thì làm gì có thằng đàn ông nào thực sự muốn cô đâu chứ? Hắn ta cũng chỉ chơi cô thôi.”

“Anh đến đây làm gì?” Cô hỏi.

“Tôi? À, đưa bạn gái đi khám.”

Nói người người đến, một người phụ nữ ửng ọ bước đến. Hân Di nhận ra ngay ra đó là người đàn bà cô đã gặp trên tàu – Rebecca. Cổ Trì đỡ cô ta lại và nói: “Giới thiệu với cô, đây là vợ sắp cưới của tôi.”

“Ô, Cổ Trì, đây không phải là bạn gái cũ của anh sao?” Rebecca cố tình nói châm biếm: “Sao, một mình cô đến đây để phá thai à?”

“Tôi đến khám thai!” Hân Di cuối cùng cũng không chịu được nữa, cô bắt đầu phản bác.

“Khám thai? Không thể nào, cô thực sự muốn sinh đứa bé này ra à? Cô không sợ một mình nuôi con vất vả sao?” Cổ Trì cười nhạt.

“Tôi kết hôn rồi.”

“Kết hôn?” Rebecca nhíu mày. “Là ai thế? Là ai mà dám lấy cô?”

“Là tôi.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Bà người đồng loạt kinh ngạc quay đầu lại. Kỷ Tồn Hy đang lạnh lùng bước tới, anh kéo cô vào lòng với tư thế sẵn sàng bảo vệ cô.

“Là tôi Kỷ Tồn Hy lấy Trần Hân Di, các người có ý kiến gì không?”

“Không... không có.” Cổ Trì xanh mặt, lắp bắp nói. Nhớ lại trận thua bạc trên tàu anh ta vẫn còn sợ hãi, nói rồi anh ta vội vàng kéo Rebecca đi chỗ khác.

“Sao... sao anh lại đến đây?”

“Cô còn hỏi. Sao lại đi khám một mình hả? Bà nội nói với tôi, lần trước bác sĩ muốn tôi cùng đi với cô.”

“Nhưng... tôi nghĩ anh rất bận...”

“Con cũng là con của tôi, cô đừng quên điều đó.” Tồn Hy trách mắng cô xong liền cùng cô quay lại phòng khám, sau khi nghe bác sĩ dặn dò một số việc, cả hai mới rời khỏi phòng khám.

“Công ty chắc chắn có nhiều việc lắm, anh mau về đi.” Hân Di vội vàng giục anh.

“Còn cô thì sao?”

“Tôi đi mua một chút đồ dùng cho trẻ em, bà nội nói có thể bắt đầu trang trí phòng cho em bé được rồi.”

“Vậy tôi đi với cô.”

“Cái gì? Anh đi với tôi...”

“Không nói nhiều nữa, đi thôi.”

Anh thực sự không vui chút nào, anh không ngờ Hân Di lại đi khám thai một mình, lại còn bị người khác chê cười nữa. Sở dĩ anh lấy cô vì anh không muốn cô bị người khác mỉa mai, châm biếm hay phải chịu ánh mắt kì thị của mọi người, thế mà cô vẫn phải chịu.

Tất cả đều trách anh xa cách quá, trách anh không làm tròn bổn phận của một người chồng, từ hôm nay trở đi, anh nhất định phải chú ý điểm này. Anh buồn rầu quyết định.

Anh cùng cô đến cửa hàng bán đồ dành cho trẻ em, Hân Di thấy cái gì cũng thích thú động tay vào, cô cầm một đôi giày lên và hỏi: “Tồn Hy, anh nói xem đôi giày này màu nào đẹp hơn? Màu xanh hay màu hồng?”

“Tùy cô.”

“Tôi thích màu hồng, thế nhưng nếu là con trai thì màu xanh đẹp hơn.” Hân Di do dự.

“Cái này quá đơn giản, mua cả hai màu là xong.” Tồn Hy nói, anh nói với người phục vụ mua hết tất cả những gì mà Hân Di thích, mỗi loại đều mua hai cái trở lên. “Như thế này dù trai hay gái đều có thể dùng được.”

“Nếu mà như thế này thì lãng phí quá?” Hân Di lắp bắp, hình như anh ấy muốn mua cả cửa hàng thì phải.

“Họ Kỳ nhà tôi không phải không có đủ tiền để mua.” Kỳ Tồn Hy nói.

Người có tiền thật khác! Hân Di cười nhạt. Sau này tốt nhất là cô không cùng anh đi mua đồ thì sẽ tốt hơn, nếu không thì có ngày anh sẽ mua cả một cửa hàng mất.

“Đúng rồi, cũng phải mua quần áo cho cô nữa.” Tồn Hy nghĩ và nói, anh kéo cô sang một cửa hàng bán đồ bầu, quả nhiên đi một vòng anh mua gần nửa cửa hàng.

“Nhiều thế này tôi mặc không hết đâu.” Hân Di phản đối, làm gì có ai mua nhiều đồ bầu thế này cơ chứ? Chỉ mặc có chín thàng thôi mà. Lãng phí quá!

“Thế thì mỗi ngày cô mặc một bộ, như vậy thì lãng phí đi đâu được chứ.” Anh nói một cách thoải mái.

Hân Di nhìn anh nói mà không hề thay đổi sắc mặt, hình như lạ còn có vẻ ngạc nhiên khi cô nhìn nữa chứ, cho dù thế nào anh vẫn cho rằng cách anh đối xử với cô là hoàn toàn đúng đắn.

“Cảm ơn anh.” Cô nói.

“Cảm ơn cái gì?” Tồn Hy lại cau mày: “Cô đừng có mà chốc chốc lại xin lỗi với cảm ơn, chuyện này chẳng có gì to tát cả.” Chỉ là trách nhiệm của một người chồng thôi mà.

“Cho dù thế nào tôi vẫn muốn cảm ơn anh.” Hân Di dịu dàng cười.

Từ hôm đó khoảng cách giữa hai người rút ngắn dần, Tồn Hy đưa Hân Di đi khám thai, rồi còn chủ động quan tâm hỏi thăm tình hình sức khỏe của cô nữa. Anh hỏi bác sĩ cách làm nước gừng tươi, rau xanh, nước dấm trắng với trứng gà để cho thai phụ uống có thể tránh được tình trạng nôn, thế là anh ngày nào cũng xuống bếp chỉ dẫn cho người nhà làm cho cô.

Sự quan tâm của anh khiến cô rất cảm động, bởi vì từ trước đến giờ chưa có ai đối tốt với cô như thế, mỗi người bạn trai của cô chỉ yêu cầu cô bỏ ra chứ chẳng bao giờ trả lại cho cô một cái gì. Còn anh, mỗi khi cô rơi vào hoàn cảnh khó khăn thì anh luôn chìa đôi tay của mình ra kéo cô lên.

Một người như anh xứng đáng nhận được hạnh phúc, cô quyết định đối xử tốt với anh, trước khi rời khỏi ngôi nhà này cô muốn dạy anh làm một người cha tốt, cô luôn hy vọng anh, con và Anna sau này sẽ là một gia đình hạnh phúc.

“Tồn Hy, anh lại đây xem.” Cô kéo anh vào cùng đọc chung một quyển sách thiếu nhi: “Anh nhìn em bé này xem, đáng yêu không chứ?”

“Ồ, đáng yêu thật.” Tồn Hy thờ ơ nhìn lướt qua.

“Anh xem này, trong sách nói em bé vừa sinh ra rất dễ bị tổn thương, khi tắm cho em bé nhất định phải quấn chăn ngăn nước cho em bé ở bên dưới, còn nữa, khi ôm em bé nhất định phải chú ý phần cổ của em bé...”

“Những cái này để bảo mẫu nhớ là được rồi.” Tồn Hy ngắt lời cô. “Cô yên tâm, đến lúc đó chúng tôi sẽ mời một bảo mẫu chuyên nghiệp để chăm sóc em bé.”

“Thế nhưng bảo mẫu không phải là cha mẹ đẻ của em bé, họ không thể mang lại tất cả tình yêu cho em bé được.” Cô hơi kích động, cô sợ em bé không có đủ tình yêu, cho dù là bảo mẫu, thậm chí là bà nội cũng không thể thay thế mẹ ruột được. Nếu cô không thể ở bên cạnh em bé thì ít nhất anh là cha nó cũng nên chăm sóc yêu thương nó cho tốt.

“Xin anh mà, sau này anh nhớ dành thời gian chăm sóc cho em bé nhé, nói chuyện với nó cũng được.” Cô khẩn cầu.

Kỳ Tồn Hy nhìn cô thật sâu, thật lâu, anh hiểu sự lo lắng ẩn sâu trong lòng cô, anh gật đầu nói: “Tôi biết rồi.”

Có như thế thì cô mới yên tâm được, cô tiếp tục chia sẻ với anh về cuốn sách. Anh nhìn nụ cười trên môi cô, tự nhiên nghĩ không biết có phải tất cả những người mang thai đều có thứ hạnh phúc huy hoàng khi sắp làm mẹ thế này không? Anh cảm thấy ánh mắt cô rất hiền từ, tươi đẹp, khiến anh nhớ đến người mẹ đã quá cố của anh.

Khi mang thai anh, có phải mẹ anh cũng vui vẻ chia sẻ với ba anh mọi thứ như thế này không?

“Hân Di, cô...”

“Sao?”

Anh muốn hỏi, mấy tháng nữa khi cô phải rời xa đứa con yêu quý của mình thì liệu cô có buồn không? Thế nhưng anh không mở lời được, anh chỉ biết im lặng nhìn cô.

Hân Di thấy lạ, đang định quay sang hỏi anh thì chuông điện thoại di động của cô reo vang, cô vội nghe điện thoại: “Alo, xin hỏi ai đấy?”

“Tôi không làm gì cả.” Anh vội vàng đứng dậy, dứt ngay điện thoại vào túi áo ngủ, anh không dám thừa nhận hành vi vừa nãy của mình, anh làm cái gì thế nhỉ? Ngay cả anh cũng không hiểu vì sao mình lại làm cái chuyện chán ngắt, tẻ nhạt này.

Hân Di thấy lạ, đang định quay sang hỏi anh thì chuông điện thoại di động của cô reo vang, cô vội nghe điện thoại: “Alo, xin hỏi ai đấy?”

“Tôi là Dylan, cô còn nhớ không?” Giọng bên kia vừa nói vừa cười.

“Dylan, là anh à?” Giọng cô tỏ rõ vẻ ngạc nhiên, Tồn Hy nghe thấy thế cũng chau mày lại. Quay sang xin lỗi anh rồi rời khỏi phòng ngủ, cô ra ngoài hành lang nói chuyện điện thoại cho tiện: “Sao anh lại gọi đến đây?”

“Tôi hỏi số của cô từ cô nhi viện, muốn hỏi thăm cô một chút. Cô không trách gì chứ?” Dylan giải thích.

“Không sao đâu, tôi nên gọi cho anh để cảm ơn về chiếc bát gốm ấy mới đúng.”

“Có gì đâu chứ. Sao, hôn nhân mới thú vị chứ? Chồng cô đối với cô có tốt không?”

“Anh ấy rất tốt với tôi.” Hân Di cười, cô đưa mắt nhìn vào trong phòng, anh vẫn đang chăm chú đọc sách: “Đúng rồi, Dylan, tôi có chuyện đang muốn hỏi anh, anh có quen bà Kỷ Ưng Trân Châu không?”

“Sao cô biết?” Dylan ngạc nhiên.

“Vì thế anh thực sự là người quản lý tác phẩm nghệ thuật của bà nội phải không?”

“Bà nội?”

“Ồ, thực ra chồng tôi chính là Kỷ Tồn Hy?” Cô xấu hổ nói thấp giọng.

“Cái gì? Cô lấy Kỷ Tồn Hy? Anh ta chính là người tình một đêm trên tàu của cô đấy hả?” Dylan ngạc nhiên tột độ khi nghe thấy tin đó.

“Sao anh biết?” Lần này đến lượt Hân Di ngạc nhiên khó tả. Cô nghĩ một hồi rồi thấy thật phiền phức: “hay là do cha xứ nói cho anh biết à?” Cha xứ có thể kể nội dung mỗi buổi thú tội cho người khác biết sao?

“ Cô đừng trách cha xứ, thực ra là do tôi không cẩn thận nên vô tình nghe được thôi.” Dylan ngại ngùng thừa nhận chuyện anh mạo nhận cha xứ nghe hết câu chuyện hôm qua xưng tội: “Không phải do tôi cố ý, mong cô bỏ qua.”

Cô không bỏ qua thì còn biết làm thế nào được? Đẳng nào thì anh ấy cũng nghe hết chuyện rồi. Hân Di chẳng còn biết phải làm thế nào nữa, cô nghĩ một hồi rồi chợt nhớ ra điều gì đó cô vội hỏi: “Anh có thể giúp tôi một việc được không?”

“Có chuyện gì, cô cứ nói đi.”

“Tôi muốn tặng bà nội một món quà, thế nhưng tôi không có tiền mua nên chỉ có cách làm thôi. Nghe nói anh quen biết với nghệ nhân Trung Sơn

Long nên anh có thể dạy tôi: làm thế nào để có thể làm ra một tác phẩm có phong cách của ông ấy?”

“Cô muốn tự mình làm?” Dylan cười: “Không vấn đề gì, tôi có thể góp ý cho cô.”

Thế là hai người bắt đầu bàn bạc thời gian gặp mặt, lát lâu sau cô mới cúp máy về phòng.

“Ai gọi thế?” Tôn Hy vừa cố tình lại tỏ ra vô ý hỏi.

“Một người bạn.” Cô ngừng lại một hồi rồi nói thêm một câu: “Là người tặng tôi chiếc bát sứ của nghệ nhân Trung Sơn Long.”

“Là anh ta à?” Tôn Hy nheo mắt nghĩ đến cảnh cô ấy quý chiếc bát rồi còn đặt nó trong phòng, mỗi lần đều nhìn đến mấy lần, tự nhiên trong lòng có chút ghen tuông: “Anh ta tài giỏi như thế, kết bạn với anh ta cũng được đấy chứ?”

“Cũng bình thường. Thực ra cũng không quen biết lắm, nào, chúng ta cùng đọc sách tiếp.”

Tôn Hy thấy lòng mình không còn cảm giác yên bình như trước nữa.

“hnhf như là do chiếc bát mà vợ anh yêu quý như con kia, và hình như cũng là do thái độ vui vẻ của vợ anh khi nghe điện thoại của người đàn ông kia.

Anh không hiểu sao bản thân mình lại quan tâm những chuyện đó. Hân Di đương nhiên có quyền tự do kết bạn, bạn của cô ấy đối tốt với cô ấy, tặng cô ấy quà quý giá thì có liên quan gì đến anh đâu chứ.

Anh chỉ là... cảm thấy lo lắng cho cô mà thôi. Mệnh bạn trai của cô đen đui như thế, thông thuuwogn thì bị đá, bị lợi dụng, thế nên lần này anh

hy vọng cô không bị lừa một lần nữa.

Chỉ như thế thôi mà. Anh nói với bản thân mình như thế, nhưng anh lại bắt đầu chú ý đến hành tung của vợ mình. Từ hôm nhận điện thoại thì cô thường xuyên ra ngoài, có hôm thậm chí còn về nhà muộn hơn anh, hỏi cô, cô chỉ nói là đi gặp bạn bè.

Cô đang hẹn hò sao? Kỳ Tồn Hy tự nhiên thấy hỏa bốc lên đầu. Cho dù hai người kết hôn theo hợp đồng chỉ có chín tháng thì cô cũng nên tuân thủ thân phận theo hợp đồng của mình chứ, làm sao cứ ra ngoài mãi thế là có ý gì?

Sau đó, càng làm anh tức thêm, Anson nói anh thấy Hân Di đi cũng một người đàn ông khác trên phố, người đàn ông đó còn dìu cô, trông có vẻ thân mật lắm.

Lúc đó anh không phát cáu, lại còn dặn Anson không nên quản quá nhiều chuyện linh tinh, thế mà anh lại để ý chuyện đó. Một buổi tối, Hân Di nhận điện thoại phải ra ngoài, anh không chịu được liền lén đi theo.

Cô ngồi taxi ra ngoài, đến một ngôi nhà sang trọng, một tiếng sau cô mới ra ngoài, lại còn đi cùng một chàng trai khôi ngô tuấn tú.

Anh ấm ức nhìn hai người kia cười cười nói nói, hai cánh tay lại còn để sát nhau nữa chứ.

“Cảm ơn anh, Dylan.” Hân Di vẫy tay: “Tạm biệt, ngủ ngon.” Cô lại lên taxi về nhà.

Tồn Hy đi theo cô, đến cột đèn đỏ anh chặn ngay trước xe taxi, rồi gõ cửa xe: “Trần Hân Di, cô ra đây.”

Cô giật mình không hiểu, mãi sau cô mới hạ cửa xe xuống: “Tồn Hy.”

“Ra đây.” Anh bực tức gọi to.

Thấy sắc mặt anh không có vẻ gì là thân thiện, cô vội vàng trả tiền rồi xuống xe, lại còn ôm theo một hộp to rồi ngồi sau xe anh: “Tồn Hy, sao anh lại ở đây?”

“Thấy tôi cô ngạc nhiên lắm hả?” Tồn Hy cười nhạt, anh nói tiếp: “Cô vừa đi đâu về?”

“Tôi...” Cô giật mình, rồi nhìn vào chiếc hộp đang ôm trong lòng: “Tôi đến chỗ một người bạn...”

“Là đàn ông đúng không?” Anh ngắt lời cô.

Cô giật mình.

“Trần Hân Di, cô không biết xấu hổ sao? Cô là vợ của Kỳ Tồn Hy vậy mà lại năm lần bảy lượt đi hẹn hò với người khác?”

“Đi hẹn hò?”

“Cô đừng nghĩ cách giải thích làm gì, tôi tận mắt nhìn thấy rồi?” Anh nghiêm khắc nhìn cô: “Cũng đúng, chúng ta kết hôn đâu phải vì tình yêu chứ, mấy tháng sau cũng ly hôn rồi, thế nhưng mấy tháng này cô lại không chịu khó được hay sao? Sao lại muốn lên giường một người đàn ông khác ngay thế à?”

“Tôi không có!” Cô bức xúc nói, không ngờ anh lại sỉ nhục cô như thế!

“Trai đơn gái chiếc ở trong phòng một tiếng đồng hồ, cô đừng nói với tôi là chỉ ngồi uống trà nói chuyện nhé!” Anh châm biếm.

“Chúng tôi thật sự chỉ ngồi nói chuyện...”

“Đủ rồi, cô đừng nói dối tôi nữa, tôi không muốn nghe.” Tồn Hy vốn không muốn nghe cô giải thích, anh nhấn ga lướt xe đi thật nhanh.

Cô vội vàng nắm chặt dây an toàn: “Tồn Hy, anh đi chậm thôi. Anh quên rồi sao? Bà nội nói anh không được lái xe vượt quá 60km/h?”

“Mặc kệ 60km/h của bà nội.” Tồn Hy đờ đờ sát khí trả lời, nhưng anh vẫn giảm tốc độ, không phải vì nhớ đến quy định của bà nội mà vì đột nhiên anh nhớ cô đang mang thai, không được va chạm mạnh.

Anh cúi mặt lái xe, cho đến khi về tới nhà, anh xuống xe ném chìa khóa cho người hầu rồi lôi cô vào nhà.

“Sao thế? Có chuyện gì à?” Bà Trân Châu đang ngồi xem ti vi thấy có chuyện là liền hỏi.

“Bà tự hỏi cô ta đi.” Tồn Hy mặt mày sa sầm nói: “Xem xem cahú dâu bà đã làm chuyện tốt đẹp gì!”

“Cháu đã làm cái gì?” Bà Trân Châu quay sang hỏi Hân Di.

“Cháu... cháu không có.” Hân Di ấp úng: “Là anh ấy hiểu nhầm cháu.”

“Tôi tận mắt nhìn thấy. Cô còn không dám thừa nhận à? Hơn nữa đây không phải là lần đầu tiên, ngay cả Anson cũng nhìn thấy cô đi với người đàn ông khác.”

“Cháu đi với người đàn ông khác?” Bà Trân Châu ngạc nhiên.

“Không phải... bà nội, là... là... là Dylan...” Hân Di lắp bắp.

‘Dylan? Cháu muốn nói là Dylan, là người quản lý tác phẩm của bà hả?’ Bà Trân Châu nhíu mày: “Cháu với cậu ấy ngoại tình hả?”

“Không phải ạ... cháu chỉ đi lấy cái này.” Hân Di không còn cách nào khác cô đành lấy cái hộp đang ôm trong lòng ra đưa cho bà: “Bà nội, bà xem là hiệu ngay ạ.”

Bà Trân Châu vội vàng đỡ lấy cái hộp, bà mở từng lớp giấy bọc bên ngoài ra xem, đó là một chiếc bình hoa cong và mỏng manh như cơ thể người phụ nữ: “Đây là...”

“Nhất định là của hẳn ta tặng cho cô ta!” Nhìn thấy chiếc bình hoa Tồn Hy càng tức thêm: “Trước đây là anh ta tặng cô cái bát, bây giờ lại là bình hoa.”

“Không phải anh ấy tặng, là tôi tự làm.” Hân Di vội vàng lên tiếng thanh minh.

“Cái gì?” Cả Tồn Hy và bà Trân Châu đồng thanh kêu lên.

Lúc này Hân Di mới kể lại sự tình mọi chuyện. Vì muốn tặng cho bà nội món quà này nên cô muốn Dylan dạy cho cô cách làm tác phẩm mang phong cách của nghệ nhân Trung Sơn Long. Gần đây hai người gặp nhau đều là vì làm tác phẩm này.

“Hóa ra là do cháu tự tay làm tặng bà.” Hiểu được tấm lòng của cháu dâu, bà Trân Châu vô cùng cảm động, bà liền quay sang mắng cháu trai: “Tồn Hy, cháu làm cái trò gì thế hả? Không biết phân biệt trắng đen đã vu oan cho nó, bà dạy cháu thế hả?”

Tồn Hy buồn rầu cúi mặt, biết mình đã hiểu nhầm Hân Di, anh rất muốn xin lỗi thế nhưng không tài nào nói ra ba từ “tôi xin lỗi” được.

Hân Di cũng chẳng dám hy vọng nhận được lời xin lỗi từ anh, cô nhìn anh với ánh mắt đau lòng rồi nói: “Anh thật sự cảm thấy tôi là kiểu người phụ nữ có thể phản bội hôn nhân gia đình sao?” Cho dù cuộc hôn nhân này không có cơ sở của tình yêu vững chắc, cho dù anh không hề yêu cô thế

nhưng cô tuyệt ododi không bao giờ phản bội anh: “Sau này, mong anh đừng hiểu nhầm tôi như thế nữa.”

Nói xong cô lặng lẽ quay người đi lên gác.

“Cháu nên xin lỗi Hân Di.” Sau khi Hân Di về phòng bà Trân Châu mới nghiêm giọng nhưng vẫn rất nhẹ nhàng dạy dỗ cậu cháu.

Tồn Hy mặt mũi buồn rầu nói: “Cháu biết rồi.”

“Biết thì làm được cái gì chứ? Mau đi xin lỗi đi, ta không tin cháu không nhìn thấy tấm lòng của Hân Di đối với cháu, đối với cái nhà này. Nó ngoan ngoãn và nghiêm túc làm dâu con nhà này. Cháu nghĩ cơm trưa cháu ăn ở văn phong là do ai làm? Cháu nghĩ ai cẩn thận đến mức biết hôm nay cháu muốn ăn gì, không muốn ăn gì? Cái chần dâu tây của cháu, nó sợ giật bằng máy hỏng nên tự mình giật bằng tay. Có hôm ta đi qua phòng đọc sách thấy nó đang ngồi lau mấy cái album ảnh của Anna, ta muốn mang mấy thứ đó đi nhưng nó không đồng ý để ta làm như thế, nói nói Anna rất quan trọng đối với cháu.”

Nói đến đây bà Trân Châu ho mấy tiếng rồi bà cao giọng nói: “Cháu không cảm thấy cháu quá đáng lắm sao? Đã lấy Hân Di rồi mà còn không quên Anna.”

Nghe bà nội nhắc đến tên bạn gái, Tồn Hy nghiêng răng nói: “Cháu chỉ yêu có một mình Anna, bà biết rõ điều đó còn gì.” Anh đồng ý lấy Hân Di chỉ là tạm thời mà thôi.

ĐỊNH MỆNH ANH YÊU EM

Lương Uẩn Như
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thầy giáo nhớ gọi đến tên tôi.

Có người đón sinh nhật cùng với tôi.

Có người nhớ ngày sinh nhật của tôi.

Chơi trốn tìm sẽ có người tìm thấy tôi, không được lần nào cũng quên tôi...

Trời mưa rồi.

Hân Di ngược mặt nhìn bầu trời mưa xối xả, ánh mắt vô hồn, vô vọng.

Mưa, hơi lạnh, nếu bây giờ được ở trong nhà uống một cốc trà nóng hôi hổi, hoặc được ăn bánh sandwich ai đó làm cho dù không ngon lắm, thật hạnh phúc biết bao.

Thế nhưng cô lại bước đi một mình trên con phố mưa rơi lạnh lẽo, tầm nhìn mù mờ, tiền đồ cũng mù mờ.

Hạnh phúc luôn ở rất xa cô, tình yêu đối với cô chỉ như một câu chuyện cổ tích trong giấc mơ.

“Gặp một người yêu tôi, tôi sẽ yêu anh ấy.”

Phải đến lúc nào thì ước nguyện ấy mới thành hiện thực được chứ? Hoặc là, cô mãi mãi đi tìm trong giấc mơ, mãi mãi đi tìm chàng hoàng tử chẳng bao giờ dừng lại vì cô!

“Tôi chọn Anna, cô ấy mới là người tôi yêu.”

Đương nhiên là Anna rồi, có điều gì đáng ngạc nhiên đâu chứ? Không phải cô đã biết ngay từ đầu rồi sao? Anna mới là công chúa thực sự, cô chỉ là... một mớ rắc rối, một củ khoai lang nóng bỏng tay mà anh không thể không nhặt lấy.

Anh không hana gì cô như thế là đã tốt lắm rồi, cô không nên mơ ước xa xỉ quá!

Chỉ là... cô chỉ hy vọng giấc mơ ấy dài một chút, thức tỉnh muộn hơn một chút. Cô chỉ cần có mấy tháng, lẽ nào như vậy cũng không được sao?

“Lẽ nào mình không đáng được ai đó yêu?” cô tự hỏi mình, hỏi trời, hỏi mưa, hỏi đêm đen lạnh lẽo.

Lẽ nào không được sao? Cô chỉ cần có người yêu cô, có người thương cô, có người nhớ để đi tìm cô, đừng bỏ rơi cô. Cô chỉ muốn khi cô yêu thật lòng một ai đó thì người đó cũng sẽ yêu cô.

Ước vọng nhỏ nhoi như vậy liệu có quá đáng không?

Cô thu mình lại dưới lầu, dùng đôi tay ôm chặt lấy bản thân mình. Đêm lạnh, rất lạnh, thế nhưng không lạnh bằng trái tim cô.

“Tồn Hy, anh đang làm gì thế? Có phải anh đang vui vẻ khiêu vũ với Anna không?” ...

Anh đang đi tìm cô.

Sau khi đưa Anna về nhà Tồn hy bắt đầu phóng xe đi tìm cô. Con phố nhỏ ngập nước, đêm càng sâu, anh càng tìm càng bức mình.

“Hân Di ngọc ngêch, cô trốn ở đâu thế?” Anh bực mình hét lên, anh bực vì cô không nói không rằng gì mà lạng lẽ ra đi, điện thoại thì

không bật, cũng không liên lạc gì với anh cả. “Cô có biết không, bà nội rất lo lắng cho cô.”

Thực ra anh cũng rất lo lắng cho cô thế nhưng anh không dám thừa nhận. Anh tự nói với bản thân mình đó là do anh không muốn bà nội lo lắng nên anh mới đi tìm cô mà thôi.

Anh không phải là người dịu dàng như cô từng nói, đối với những người không liên quan đến mình anh rất lạnh lùng, nếu như không muốn nói là vô tình.

Đối với cô, chỉ là anh tốt hơn một chút, thế mà cô lại coi anh là một người tốt, thật là buồn cười.

Lẽ nào đảo Khương Mẫu sinh ra toàn người ngốc nghếch đến vậy sao? Anh tức giận mím chặt môi, nghĩ đến việc mình lái xe khắp nơi tìm cô cũng ngốc đâu kém.

“Shit.” Anh chửi một câu, anh bực mình đập tay xuống xe như muốn trút hết nỗi bực dọc trong người.

Trên đường đột nhiên xuất hiện một chiếc xe khác, anh thấy không yên tâm, suýt nữa thì không kịp thắng xe, may mà cuối cùng vẫn tránh được.

Đối phương xuống xe mắng mỏ anh, anh mệt mỏi chau mày, anh không chú ý đến một bóng người vật vờ như linh hồn lướt qua, đó là Hân Di.

Anh vút cho đối phương tấm danh thiếp và nói: “Xe có vấn đề gì thì tìm tôi.” Nói xong anh tiếp tục lái xe.

Đêm nay, thực ra anh với Hân Di đã đi qua nhau mấy lần thế nhưng hai người đều không biết. Cho đến khi trời sáng, mưa cũng tạnh

rồi, anh mới tìm thấy cô ở một công viên nhỏ cạnh nhà họ Kỳ.

Cô đang quỳ xuống nặn đất, cô nặn búp bê, một con trai, một con gái, một đôi vợ chồng hạnh phúc.

Đây là em bé đáng yêu của mình, cô nghĩ thế rồi nặn. Không có em bé, hai người họ không thành vợ chồng.

“Cuối cùng thì tôi cũng tìm được cô rồi.” Giọng anh vang lên sau lưng cô.

Cô ngạc nhiên quay lại nhìn, cô không dám tin.

Anh đi tìm cô! Cô nghĩ rằng khôn gcó ai đi tìm cô...

Anh đỡ cô dậy, giọng anh chán nản pha lẫn buồn rầu nói: “Cô nghĩ cô đang làm cái gì hả? Tại sao không nói lời nào đã đi rồi, điện thoại cũng tắt máy? Cô không biết là tôi... bà nội lo cho cô thế nào đâu.”

Là anh sao? Thậ sự là anh đi tìm cô sao? Anh thực sự tìm thấy cô sao?

“Tồn Hy...” Cô nắc nghẹn khi gọi tên anh, cô run rẩy đưa tay chạm vào anh như muốn kiểm tra xem có đúng là anh không, như muốn xem mình có phải đang mơ không.

“Người cô lạnh quá, cô bị ngấm nước mưa à?” Tồn Hy nắm chặt lấy cánh tay lạnh buốt của cô: “Tại sao cô không biết cách chăm sóc bản thân mình thế hả? Cô quên trong bụng cô còn em bé nữa sao?”

Cô giật mình, ánh mắt rũ xuống, cô mềm giọng nói câu xin lỗi: “Xin lỗi.” Cô không nên bỏ mặc em bé.

“Đừng nói xin lỗi tôi.” Anh nói, anh muốn mắng cô thế nhưng nhìn nước mắt chực lăn trong mắt cô anh lại không nỡ: “Cô đợi tôi ở đây nhé, tôi đi mua cho cô một cốc café nóng ở cạnh đây thôi.”

“Ờ.” Cô ngoan ngoãn gật đầu, cả hai đi tới cửa công viên rồi cô đứng bên đường đợi anh.

Anh không nên để cô ở lại một mình, có thể lúc đó nếu anh không buông tay cô ra, không để cô cô độc một mình thì bi kịch sẽ không xảy ra.

Nhưng anh không biết nên anh đã buông tay cô ra. Khi anh bước ra từ cửa hàng café, anh chỉ còn cách trợn mắt lên nhìn chiếc xe lướt nhanh qua và đâm vào một người tinh thần không ổn định là cô.

“Hân Di.” Anh gào lên rồi lao đến bên cạnh cô, máu từ người cô bắt đầu chảy lan ra...

Tất cả giống như một giấc mộng vừa bắt đầu.

Sau khi xe cấp cứu đưa cô vào bệnh viện anh thấp thỏm đứng đợi bên ngoài phòng phẫu thuật. Bác sĩ nói em bé không còn nữa, còn cô thì bị thương nặng. Lúc này anh không cần biết em bé thế nào nữa, chỉ cần cô không sao là được rồi. Mấy tiếng sau phẫu thuật kết thúc, cô được đưa đến phòng hồi sức.

Anh ở bên phòng bệnh của cô một ngày một đêm, cuối cùng cô cũng đã tỉnh, biết mình đã sảy thai, cô lặng người đi một hồi, lâu lâu không nói gì cả.

Thấy cô ngây người không nói gì, anh biết cô rất đau lòng, anh vội an ủi cô: “Cô đừng quá buồn, em bé mất rồi thì sao chứ? Không sao đâu, chỉ cần cô...”

“Anh nói cái gì? Em bé mất rồi mà không sao ư?” Cô run rẩy nói, ánh mắt nhìn anh đầy oán hận.

Anh giật mình: “Ý tôi là...”

“Ý anh là em bé vốn chỉ mang lại rắc rối cho anh phải không, nếu không phải vì em bé thì anh sẽ không phải kết hôn với tôi, tôi cũng không quấy lầy anh, có phải không?”

“Hân Di, tôi không phải...”

“Anh không cần nói nữa.” Cô gào lên không cho anh cơ hội giải thích. Tim cô đau thắt, đau như mất đi một miếng thịt, nó đang không ngừng chảy máu. Cô mất em bé rồi, coi như không còn mối quan hệ gì với anh nữa, anh cũng không phải quan tâm gì nữa, chỉ có cô lo lắng mà thôi: “Đừng nói gì nữa, anh đi đi, ra ngoài đi.”

“Hân Di...”

“Tôi cầu xin anh ra ngoài đi, đừng lo cho tôi nữa, hãy để tôi một mình.” Co gục mặt khóc.

Anh nhìn cô, anh hoàn toàn không biết phải làm thế nào cả, anh im lặng rời khỏi phòng bệnh, thế nhưng anh không đi đâu cả, anh đứng bên ngoài phòng bệnh, anh sợ cô làm liều.

Anna nghe nói anh vì chăm sóc Hân Di mà không đến công ty, không về nhà nên vội vàng vào bệnh viện, thấy anh tiều tụy, hồn bay phách lạc, tim cô chùng xuống.

Anna khuyên anh về nhà nghỉ ngơi nhưng anh không đồng ý, anh vẫn muốn ở lại đợi Hân Di ở ngoài phòng bệnh.

Anh thay đổi rồi. Bây giờ anh không coi Anna ở vị trí đầu tiên nữa, tổng lòng anh đã có một cô gái khác bước vào.

Anna rất buồn và tức giận: “Tại sao anh chỉ nghĩ đến cô ấy thế? Tại sao anh không nghĩ cho em, em thấy anh tổng bộ dạng thế này em đau lòng thế nào không, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ làm em lo đến thế... anh nói thật đi, có phải anh đã yêu Trần Hân Di rồi không?”

Tồn Hy gắt lên: “Anh không có.” Anh phủ nhận

“Vậy anh nói đi, đối với anh cô ấy là gì?”

“Cô ấy...” Tồn Hy chán nản nói: “Cô ấy giống như một tờ giấy nhớ tiện lợi.”

“Giấy nhớ tiện lợi?” Anna không hiểu.

Khi bạn cần thì cô ấy sẽ ở bên bạn mãi, bạn không hề để tâm đến sự tồn tại của cô ấy. Thế nhưng đến một ngày mất đi cô ấy bạn mới phát hiện ra là cô ấy rất quan trọng, rất rất quan trọng với bạn.

Tồn Hy thở dài đang định giải thích cho Anna thì cánh cửa bật mở, cô giật mình rồi vòng tay ôm cánh tay anh: “Em hiểu ý anh muốn nói gì, Trần Hân Di giống như một tờ giấy nhớ tiện lợi, chẳng quan trọng gì cả, đúng không? Sao không nói sớm chứ, em sẽ không nghi ngờ anh yêu nữa. À, anh có đói không, ít nhất cũng phải đi ăn tối với em, được chứ?”

Tồn Hy không gỡ tay Anna ra được, nên đành đi theo cô ấy xuống cầu thang, anh không để ý đến Hân Di đang nhìn theo hai người bước đi, nước mắt lăn dài trên má.

Hôm sau, Tồn Hy họp vội họp vàng rồi nhanh chân đến phòng bệnh, nhưng hân Di đã lạng lẽ rời khỏi phòng bệnh, cô chỉ để lại nhẵn

cưới và hợp đồng hôn nhân.

Tồn Hy run rẩy cầm chiếc nhẫn lên tay, ngậy người đứng đó, hình như anh còn nghe thấy tiếng Hân Di vang lên bên tai anh, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng.

Chúc anh hạnh phúc!

Sợ cha mẹ lo lắng nên cô không dám quay về đảo Khương Mẫu, lúc này chẳng biết đi đâu cô đành kéo hành lý đến nhà của cha xứ Johns.

Cô buồn rầu đứng trước cửa nhà thờ, đang nghĩ xem mình nên thuyết phục thế nào để cha xứ đồng ý cho cô ở đây, để cô có thời gian suy nghĩ xem mình nên đi đâu.

“Hân Di, sao cô lại đến đây?” Dylan vui vẻ khi thấy cô: “Cô đến tìm lũ trẻ à? Hay là...”

Giọng anh đứng lại khi thấy va li hành lý sau lưng cô, anh nhíu mày: “Đã xảy ra chuyện gì à?”

Cô buồn rầu trả lời: “Tôi rời khỏi nhà họ Kỷ rồi.”

“Cô rời khỏi đó rồi? Tại sao?”

“Bởi vì tôi không còn lý do gì để ở đó cả.” Hân Di kể lại chuyện về Anna và chuyện về em bé cho Dylan nghe.

Anh giật mình: “Từ trước đến giờ tôi không còn biết là có Anna nữa.”

“Cô ấy vẫn ở đó, thực ra ngay từ đầu tôi và Tồn Hy đã ký một hợp đồng, chỉ đợi em bé sinh ra là chúng tôi sẽ ly hôn.”

Dylan không biết nói gì cả, lâu sau anh mới nói: “Bây giờ thì sao?
Cô định tính thế nào?”

“Tôi không biết.” Cô lắc đầu buồn bã: “Tôi nghĩ, tôi có thể đi
miền Nam tìm một công việc...”

“Cô muốn đi Thượng Hải không?” Anh đột nhiên ngắt quãng cô.

Cô ngạc nhiên.

“Tôi định mở một phòng trưng bày nghệ thuật ở Thượng Hải,
mấy hôm tới tôi phải bay sang đó, cô muốn đi cùng tôi không?”

“Tôi? Cùng anh đi Thượng Hải?” Cô không dám tin vào điều đó.
Thượng Hải, chỉ nghe tên thôi mà có cảm giác như là một thế giới rất
xa xôi.

“Nghệ nhân Trung Sơn Long cũng ở đó, lần trước tôi gửi cho ông
ấy bức ảnh tác phẩm của cô, ông ấy rất thích, cô có thể nhận ông ấy
làm thầy để học làm gốm đấy.”

Cô? Nhận nghệ nhân Trung Sơn Long làm thầy? “Sao mà được
chứ?”

“Sao lại không được? Cô không thử làm sao biết ông ấy không
nhận cô chứ?”

“Thế nhưng...” Cô hoài nghi chính bản thân mình.

“Đây là cơ hội cho cô xây dựng lại cuộc sống mới, cô không muốn
thay đổi sao?” Dylan nói: “Hân Di, sao cô không thử xem bản thân
mình còn khả năng nào khác nữa hay không?”

Cô có thể sao? Hân Di dao động. Một người luôn coi thường chính
bản thân mình thì liệu có ngày lột xác thành người mới không?

“Tồn Hy.”

Một tiếng gọi như vọng lại từ thế giới khác vậy, Tồn Hy ngồi im không động tĩnh gì, coi như không nghe thấy.

“Tồn Hy.” Lại một tiếng nữa vang lên.

Anh sực tỉnh, thu lại ánh mắt và nhìn lên màn hình điện thoại, anh hậm chạp quay người: “Anna, em đến rồi à?”

Anna chau mày, cô bước tới trước mặt anh, nhìn thấy tay anh nắm chặt chiếc điện thoại, ánh mắt cô sầm lại: “Sao dạo này anh cứ để ý đi đâu ấy? Trần Hân Di ra đi, có ảnh hưởng lớn với anh thế sao?”

Tồn Hy không nói gì, anh cố gắng tỏ ra vô tình: “Anh không sao, Anna em cứ yên tâm.”

Anna không tin, chỉ là cô không muốn hỏi tiếp mà thôi, bất chợt ánh mắt cô chạm phải chiếc khăn len trên chiếc bàn màu café.

“Đây là cái gì?” Anna hiếu kỳ cầm lên xem, chiếc khăn được đan không đẹp lắm, cô lắc đầu: “Tồn Hy, đây là do anh mua à?”

“Chiếc khăn này em không biết sao?” Anh ngạc nhiên hỏi lại.

“Em không biết.” Anna cũng ngạc nhiên.

Tồn Hy cầm chiếc khăn lên rồi nhìn thẳng vào mắt cô hỏi: “Đây không phải là do em tặng sao?”

“Em tặng? Em không có mà.”

Tồn Hy nhíu mày. Nếu chiếc khăn này không phải do Anna tặng thì tại sao khi người nhà đưa nó cho anh họ lại nói là do cô ấy tặng chứ? Lẽ nào... anh giật mình, anh vội mở ngăn kéo rồi lấy tấm thiệp

chúc mừng ra xem, anh so nét chữ với nét chữ Hân di ký trong hợp đồng, anh mới giật mình khi phát hiện cùng một người ký.

Tại sao Hân Di lại giả mạo Anna tặng quà cho anh chứ? Là do cô sợ Anna quên mất sinh nhật của anh và sợ anh buồn vì điều đó sao? Vì muốn an ủi anh mà cô giẫm đạp lên cả tấm lòng của mình sao?

Đồ ngốc! Trên đời này lại có người ngốc như thế sao? Tồn Hy lại giật mình khi phát hiện thấy phần tài khoản tiền trong hợp đ

ĐỊNH MỆNH ANH YÊU EM

Lương Uẩn Như
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hân Di đọc được tin đó thì cuống hết cả lên, cô vội vã thu dọn hành lý trở về Đài Loan ngay.

Dylan ngăn cô lại, anh cho rằng chuyện này có thể do Tôn Hy làm để lừa cô về nhà.

“Anh ta làm gì phải lừa em về nhà họ Kỷ chứ? Hơn nữa anh ta rất có hiểu, em không tin anh ta dám lấy chuyện sức khỏe của bà nội ra làm trò đùa đâu.” Cô phủ nhận.

Dylan không khuyên được cô, anh liền gọi điện về cho người hầu của nhà họ Kỷ. Người hầu cũng nói sức khỏe của bà Trân Châu không tốt, bây giờ đang ở trong bệnh viện, lúc ấy Dylan mới tin, và đồng ý để cho Hân Di về Đài Loan.

“Đợi anh giải quyết xong một số việc rồi anh cùng về Đài Loan, lần này về em nhớ cẩn thận nhé.” Dylan dặn dò.

Hân Di gật đầu, cô cũng không nói nhiều, cô đáp chuyến bay sớm nhất về Đài Loan rồi ngồi taxi về nhà họ Kỷ. Người nhà dường như đoán trước được sự trở về của cô nên đã lập tức dẫn cô vào phòng khách.

“Bà nội đâu? Bà thế nào rồi? Bà vẫn khỏe chứ?” Cô vội vàng hỏi.

Người hầu chưa kịp trả lời thì đúng lúc ấy Tôn Hy từ trên gác xuống, thấy cô anh khựng lại: “Cô đến đây làm gì?”

Còn hỏi à? Hân Di nhìn anh: “Không phải anh đăng báo nhắc tôi mau trở về Đài Loan sao?”

“Tôi đăng báo tìm cô?” Tồn Hy cũng ngạc nhiên không kém.

“Tôi thấy anh đăng tin trên báo là bà nội ốm, nói tôi phải về ngay mà.”

Tồn Hy ngạc nhiên hơn: “Tôi nói bà nội...”

“Hân Di, cháu về rồi đấy à?” bà Trân Châu vừa ho vừa dựa vào người hầu đỡ xuống: “Bà nhớ cháu lắm!”

“Bà nội.” Hân Di chạy đến đỡ lấy bà: “Sao bà lại xuống đây chứ, cháu lên thăm bà là được rồi. Bà thế nào rồi? Đã khỏe thêm chút nào chưa ạ?”

“Coi như đã về tử quỷ môn quan rồi.” Bà Trân Châu ra sức ho rồi lồm khộm ngồi xuống ghế: “Có điều bác sĩ nói sức khỏe của bà rất suy yếu, ôi giời, e rằng chẳng sống được bao lâu nữa.”

“Bà nội, đừng nói thế mà.” Hân Di sợ hãi. “Bà nhất định phải sống trăm tuổi chứ.”

“Thật như thế thì tốt quá.” Bà Trân Châu lắc đầu: “Bà chỉ sợ nhớ một hai tháng nữa không chắc đã qua được.”

“Không đâu bà nội, có cháu ở bên cạnh bà bà nhất định sẽ khỏe lên.”

“Cháu ngoan, bỏ công bà yêu cháu bao lâu nay.”

“Bà nội...”

Đang có chuyện gì xảy ra thế này? Tồn Hy vò đầu bứt tai suy nghĩ. Anh không phải tên ngốc, đương nhiên anh thừa sức nhìn thấy bà nội đang giả vờ yếu ớt trước mặt Hân Di mà thôi, cái gì mà không sống được quá hai tháng nữa chứ, bà nội rõ ràng là rất khỏe mạnh mà.

“Tồn Hy, cháu còn đứng đó làm gì, Hân Di khó khăn lắm mới trở về đây, mau bảo người chuẩn bị phòng ngủ cho Hân Di, mang hành lý của Hân Di vào.” Bà Trân Châu nháy mắt với Tồn Hy ra hiệu.

Ý của bà nội là muốn cô ấy quay về đây sống sao? Bây giờ thì Tồn Hy đã hiểu, chính bà nội là người đăng báo, cũng chính là bà nội mượn cơ mình bị bệnh để gọi Hân Di về.

“Bà nội, cháu chỉ về đây thăm bà thôi, cháu không nói sẽ ở lại đây.” Hân Di ngại ngùng từ chối.

“Về đây đi, cô không định ở lại đây chẳng nhẽ lại ở khách sạn sao?” Tồn Hy nói, giọng điệu rất lạnh lùng.

“Tôi vốn đã định ở khách sạn rồi, tôi đã đặt phòng trước rồi.” Hân Di nói; “Tôi sẽ về thăm bà hằng ngày thế nhưng tôi tuyệt đối không chuyển về nhà họ Kỷ đâu.” Hân Di thận trọng nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Từ lúc nào mà cô đã học được chữ “không” thế?

Tồn Hy nhíu mày, một lần nữa anh cảm nhận thấy người con gái trước mắt mình và Hân Di mà anh quen trước đây hoàn toàn là hai người khác nhau.

Từ chối trở về nhà họ Kỷ chỉ là một sự bắt đầu, tiếp theo đây anh còn phải đối mặt với hàng loạt sự từ chối của cô.

Không quen với việc cô sống trong phòng khách sạn nhỏ hẹp, anh chủ động đề nghị giúp cô thuê một khách sạn năm sao sang trọng để ở nhưng cô không cần. Ban ngày cô đến thăm bà còn buổi tối cô đến lớp dạy gồm sù, anh thấy cô bất và nên khuyên cô nghỉ việc thế nhưng cô không muốn. Anh mua tặng cô một chiếc xe hơi mới để cô không phải đi bộ, nhưng cô không nhận và trả lại anh. Anh muốn giúp cô tổ chức sinh nhật nhưng cô không muốn, cô nói đã hẹn với Dylan rồi.

Từ sau khi cô về Đài Loan cô luôn nói “không” với anh, anh bị cô làm cho phát điên lên rồi.

Tức nhất đó là cô luôn nói hẹn hò với người đàn ông khác ngay trước mặt anh. Anh biết mình chẳng có tư cách gì để can thiệp vào cuộc sống của cô thế nhưng cứ nghĩ đến việc cô với Dylan sống chung với nhau ở Thượng Hải, rồi nhớ lại điệu bộ của Dylan ra sức tranh giành với anh ở hội đấu giá từ thiện, anh càng thấy tức.

Anh giống như một cậu con trai đang yêu đơn phương vậy, lén lút đi theo Hân Di đến chỗ hẹn hò, cô cùng Dylan ăn tối trong một nhà hàng sang trọng, cửa làm bằng kính nên từ bên ngoài anh có thể thấy họ vừa ăn vừa cười đùa, nói chuyện thật vui vẻ và tràn ngập hạnh phúc.

Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ có được cô như thế, chưa bao giờ thấy cô cười ngọt ngào và hạnh phúc như thế, khác hẳn với cô ngày trước: luôn khép nép, luôn làm cho người khác vừa lòng. Cô của bây giờ luôn tự tin, nụ cười luôn rực rỡ.

Cô thay đổi rồi.

Thế nhưng có một thứ không đổi, đó là tình cảm của cô với bà nội. Cô vẫn quan tâm chăm sóc bà như xưa, bà nội ngày nào cũng khen ngợi cô, nói bóng gió với anh là đã để mất một người cháu dâu, một người vợ tốt. Đối với người hầu trong nhà, cô vẫn thân thiện như thế, đối với những người qua đường, cần giúp đỡ cô vẫn rất nhiệt tình giúp họ.

Có thể cô thay đổi chỉ với anh mà thôi. Cô không còn ăn nói cẩn thận nhỏ nhẹ với anh như trước nữa, thậm chí có thể nói với thái độ không vừa ý một chút nào.

Bởi vì trong lòng cô anh không còn quan trọng nữa sao? Tôn Hy nghĩ mà cảm thấy hơi thất vọng. Đột nhiên, Dylan lấy trong túi áo ra một chiếc hộp rất đẹp, ngay lập tức thu hút ánh nhìn của anh.

Đó là cái gì? Anh ta định làm gì chứ?

“Lấy anh nhé, Hân Di’ Dylan cầu hôn cô.

Hân Di giật mình, cô trân trân nhìn anh. “Anh đang đùa em à?”

“Anh thừa nhận là bản thân mình thích nói đùa, nhưng anh không hề lấy chuyện này ra nói đùa đâu.’ Dylan cười pha chút đau khổ khi Hân Di nghĩ anh nói đùa. “Anh rất thật lòng với em, Hân Di.”

“Nhưng...” Hân Di buồn. Cô luôn coi người đàn ông trước mặt là một người bạn tốt nhất của cô, cô chỉ coi anh là anh trai mà thôi, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ bước sang một mối quan hệ khác với anh.

“Anh biết em cần một chút thời gian để suy nghĩ, nhưng thực sự chuyện này anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh chỉ biết chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi em hồi phục vết thương từ cuộc hôn nhân buồn ấy, anh không dám nói chuyện yêu đương với em, nhưng bây giờ là lúc nào rồi? Em đã không còn là Trần Hân Di của ngày trước nữa rồi, em cũng không còn vì Tồn Hy mà khép mình nữa.”

“Nhưng... nhanh quá, chúng ta còn chưa là bạn trai bạn gái nữa.”

“Vậy chúng ta làm điều đó trước khi kết hôn đi, chúng ta hẹn hò nhé.’ Dylan nắm tay cô nói: “Hân Di, anh yêu em. Anh muốn sống bên em cả đời, em hãy tin anh, anh sẽ bảo vệ em cả đời, không bao giờ để em phải đau khổ nữa.”

Hân Di im lặng nhìn Dylan. Cho dù cô không hề chuẩn bị tâm lý gì cả, cho dù cô chưa hề nghĩ đến chuyện sẽ có quan hệ yêu đương với Dylan, nhưng khi nghe được những lời ngọt ngào này cô vẫn cảm thấy rất cảm động.

Từ trước đến giờ chưa có người đàn ông nào nói với cô như thế cả, từ trước chưa có ai nói sẽ bảo vệ cô, cùng cô sống cả cuộc đời, giấc mơ ngọt ngào trong tim cô từ lâu lắm rồi cuối cùng cũng thành hiện thực.

“Dylan, em...”

“Không được đồng ý!” Một giọng nói gay gắt vang lên.

Hân Di giật mình quay đầu lại nhìn, cô giật mình không biết Tồn Hy đã đứng đằng sau từ bao giờ, gương mặt thì hăm hăm, ánh mắt lạnh toát.

“Trần Hân Di, tôi không cho cô đồng ý lời cầu hôn của anh ta.” Anh ra lệnh

Hân Di chau mày, cô đứng dậy đối mặt nói với anh: “Anh dựa vào cái gì mà không đồng ý?”

“Dựa vào cô là vợ tôi, dựa vào tôi là chồng cô.” Anh nói.

Cô tức đến mức môi bặm lại rồi run run lên: “Anh quên rồi sao? Chúng ta đã ly hôn rồi.”

“Chúng ta chưa ly hôn.” Anh gào lên, anh không thèm để ý đến ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh: “Tôi chưa hề ký lên hợp đồng ly hôn, vì thế trên danh nghĩa cô vẫn là vợ của Kỳ Tồn Hy, là người phụ nữ của tôi.”

Cô là người phụ nữ của anh? Hân Di tái hết mặt mày, chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây?

Tồn Hy bóp mạnh đôi vai đang run lên của cô, anh nói chắc nịch: “Hân Di, cô là của tôi, tôi tuyệt đối không bao giờ nhường cô cho người đàn ông khác đâu.”

Từ sau lần làm ầm lên ở nhà hàng hôm ấy, Tôn Hy cuối cùng cũng đã hiểu a, bản thân mình không thể mất Hân Di được.

Hai năm qua cô bỏ đi, anh muốn đi tìm cô lắm, nhưng Anna bị thương, anh đã tự nói với lòng mình là không thể bỏ rơi Anna vào lúc này cho nên anh đã cố gắng hết sức để kiềm chế tình cảm của mình. Sau này, vô tình gặp lại cô ở Thượng Hải, anh không dám làm phiền cuộc sống của cô, khi biết cô và Dylan sống chung với nhau anh đã âm thầm chúc phúc cho cô.

Nhưng bây giờ anh không thể kiềm chế được nữa, anh không thể kiềm chế được khi trái tim mình luôn muốn bay về phía Hân Di, mặc kệ cô hận anh hay không, mặc kệ cô có muốn kết hôn cùng người đàn ông khác hay không, anh đều hy vọng một lần nữa sẽ có cô.

Anh đã từng có cô một lần thế nhưng lúc ấy anh không hiểu cách trân trọng cô, bây giờ còn cơ hội thứ hai hay không anh cũng không biết nữa, anh không dám chắc, nhưng anh hạ quyết tâm thử lại một lần nữa.

Đầu tiên anh nói lời chia tay với Anna, anh nói với Anna là bản thân mình đã yêu Hân Di.

Anna cũng đã lường trước được chuyện này, khi ở Thượng Hải thấy anh và Dylan giành nhau mua tác phẩm của cô Anna đã tự nói với mình điều đó rồi, thế nhưng chỉ là cô không muốn chấp nhận sự thật này mà thôi. “Tại sao anh lại thích người phụ nữ ấy như thế? Em thật sự không hiểu anh thích cô ấy ở điểm gì? Cô ấy hơn em ở điểm gì?”

“Tình yêu không thể so sánh được.” Anh hạ giọng nói: “Không phải cô ấy hơn em ở điểm gì mà chỉ đơn giản là anh yêu cô ấy, bởi vì trong giấc ngủ người anh nhớ đến là cô ấy, bởi vì khi tỉnh dậy người đầu tiên anh nhìn thấy là cô ấy, chỉ đơn giản như thế thôi.” Chỉ là lo lắng cho Anna nên anh mới không tự quyết định sớm hơn mà thôi.

“Em không tin, Tồn Hy, anh yeue em, anh không thể không yêu em được.” Anna cảm thấy đã mất anh rồi nên cô không còn tự kiềm chế được bản thân mình nữa. “Anh nhìn em đi, em là Anna đây. Vì anh em đã rời bỏ vũ đài, ở lại Đài Loan, tất cả đều vì anh đấy.”

“nhưng anh không muốn em từ bỏ.’ Anh nhìn sâu vào mắt Anna và nói chậm từng câu một: “Trở lại đi, Anna, em sinh ra là để đứng trên sàn diễn, không thể vì bị ngã trên sàn diễn mà sợ đứng dậy, điều đó không hề giống Anna mà anh quen biết đã từng làm.’

“Em không sợ, chỉ là em vì anh mà từ bỏ vũ đài thôi.”

“Em không phải vì anh, mà em chỉ vì sợ hãi khi em đứng xoay trên vũ đài mà không có mục tiêu để chú ý mà thôi, em sợ một lần nữa tiếp tục ngã. Thế nhưng thực ra em không cần anh, trái tim em chính là mục tiêu của em, em đã từng là vai chính diễn vở Hồ thiên nga, tại sao em lại từ bỏ dễ dàng đến thế?”

“Em...’ Anna trầm ngâm một hồi, ngay cả bản thân cô cũng không hiểu rốt cuộc bản thân mình vì tình yêu hay là vì sợ hãi mới ở lại Đài Loan nữa?

“Chúng ta chia tay nhé!”

Sau khi chia tay với Anna, Tồn Hy bắt đầu bám lấy Hân Di.

Cách anh bám lấy Hân Di anh chưa bao giờ nghĩ bản thân mình sẽ có ngày dùng đến. Trước đây khi theo đuổi Anna tuy cũng là anh chủ động nhưng chỉ là tặng hoa, tặng quà, sau khi cô biểu diễn xong thì đột nhiên xuất hiện, lái chiếc xe sang trọng đến đón cô mà thôi.

Nhưng với Hân Di thì những chiêu này hoàn toàn không thể áp dụng được. Cô không nhận quà của anh, không lên xe của anh, không đồng ý hẹn hò với anh, anh chỉ còn cách mặt dày đến lớp cô dạy làm gốm để xin học.

Anh đăng ký học tất cả các lớp có cô giảng dạy, từ lớp người già cho đến lớp trẻ em, ngay cả nhân viên quầy ghi tên nhìn anh như một kẻ bị bệnh tâm thần, anh cũng không thèm để ý.

Anh dùng hết sức mình để giải quyết công việc của công ty, anh cố gắng hoàn thành tất cả công việc trước khi tan ca, sau khi tan ca thì lại vội vàng vàng đến lớp học làm gôm, làm một cậu học trò nghịch ngợm phá đám.

Anh thường xuyên hỏi những câu hỏi rất ngu ngốc trong lớp học, kiểu như:

“Cô giáo, em muốn làm một món quà bằng gôm tặng vợ em, cô nghĩ xem cô ấy thích món quà như thế nào?”

“Cô giáo, nếu em làm được một chiếc cốc thì cô giáo có thưởng cho em không?”

“Cô giáo, nếu vợ của một người đàn ông không chịu chấp hành nghĩa vụ hôn nhân thì cô nói xem anh ấy nên làm thế nào?”

Cô thường xuyên bị anh làm cho tức không chịu được, nhưng cô lại không hề bộc lộ điều đó ngay trên lớp học được, bởi vì anh có đóng học phí đầy đủ, cô cũng không thể đuổi anh đi được, cho nên chỉ còn cách coi như anh không tồn tại ở nơi đây.

Nhưng anh đâu có chịu để cho cô im lặng chứ, anh càng cố tình chọc cô, trêu cô. Để cho cô có cái nhìn khác về anh, anh rất chăm chỉ học làm gôm, đáng tiếc là anh không có tài năng, nhưng gì anh làm ra đều xấu xí, quái gở.

Các em nhỏ trong lớp nhi đồng còn cười nhạo anh: “Chú thật là ngốc! ngay cả moto chiếc cốc đơn giản cũng không biết làm.”

“Ai nói chú không biết làm?” Anh tức lắm, chẳng qua chỉ là một cái cốc thôi mà, có gì to tát đâu chứ.

“Ha ha ha, đây là cái gì? Đây là cái cốc sao?”

“Mọi người cùng nhìn đi, cốc của chú ấy dài chưa này. Sao lại chỉ có một chiếc nhỉ? Phải hai cái mới đúng chứ?”

“Đúng thế, hai cái mới giống quái thú chứ!”

Anh bị cười chê thâm, chỉ còn cách dọa dẫm lũ trẻ mà thôi: “mấy cái đĩa quý sứ này, còn nói lung tung nữa thì cẩn thận chú đánh cho đấy.”

“Oa, quái thú đang dọa dẫm kìa!”

“Sợ quá đi mất!”

Tụi trẻ vừa chạy vừa nhảy, gương mặt vẫn tiếp tục cười nhạo anh, chúng đâu có sợ anh uy hiếp chứ.

Anh nhìn mà chẳng biết phải làm gì với lũ chúng nó cả.

Hân Di đứng bên cạnh cười thầm. Người này luôn coi mình là to tát lắm, hôm nay thì biết thế nào là uy phong của trẻ con rồi, anh cứ nghĩ rằng tụi trẻ này dễ đối phó lắm sao?

Nhưng nhìn anh vụng về nặn đất, mặt thì đỏ phừng phừng tức giận tụi trẻ, không hiểu sao trái tim lạnh ngắt của cô dần dần cảm thấy ấm áp và không còn lạnh lùng nữa.

Nếu đứa con của cô và Tồn Hy được sinh ra thì biết đâu cha con Tồn Hy cũng vui vẻ chơi đùa như thế này? Không được, Hân Di tự nói với lòng mình không được tiếp tục nghĩ nữa, cô không thể tiếp tục chịu ảnh hưởng từ anh được, cô không thể vì thế mà dao động được, quá khứ đã là quá khứ, không thể nào quay lại được nữa.

Hơn nữa anh đâu có quan tâm chứ, đứa bé mất đi, anh chẳng hề quan tâm gì, người đau xót chỉ có mình cô mà thôi.

Thật không dễ dàng gì, Tồn Hy lấm tẩm mồ hôi mới làm xong một chiếc cốc, anh cười dịu dàng đưa nó cho cô. “Cô giáo, thế này có được không cô?”

Xấu không thể tả được, hân Di muốn cười lắm thế nhưng cô kiềm chế lại và nói: “Cũng được rồi, miễn cưỡng coi như qua.”

“Thật à?” Mắt anh sáng lên như một đứa trẻ. “Vậy cô giáo thưởng cho em đi.”

Thưởng cái gì? Cô trừng mắt nhìn anh. “Thế nhưng tôi chưa đồng ý sẽ thưởng cho anh.”

“Hả? Cô giáo nói lời không giữ lời. Các bạn nói xem cô giáo có quá đáng không?” Lúc này anh với lũ trẻ vào hùa với nhau.

Hân Di vừa thấy rất xấu hổ nhưng cũng thấy buồn cười nữa, không hiểu sao cô cảm thấy gương mặt mình giãn ra nhiều, thoải mái hơn, nhìn gương mặt anh cũng không quá lạnh lùng như trước.

Tồn Hy biết mình đã tiến bộ nên rất vui, anh cố gắng theo đuổi cô hơn. Mỗi sáng anh đều mua đồ ăn sáng cho cô, tự tay mình làm một đôi cốc, một chiếc tặng cô còn một chiếc giữ lại cho riêng mình. Mỗi khi cô đến thăm bà nội anh đều xuất hiện ở nhà, trêu cô, mời cô cùng ở lại ăn tối.

Thậm chí anh còn lợi dụng lòng tốt của cô để quyên góp cho trường dạy học, mời cô tham gia buổi từ thiện, hai người cùng nhau xuất hiện ở đó, anh mời cô khiêu vũ trong sự cổ vũ của bao người khách.

HẾT

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)